

עמ"י לקומי אמרים עש"ו

(סוף מסי' שבת). עולא איקלע רבי ריש גדות' חזיי' לרבה בר ר"ה דיתוב באוונא דמיא בו'. הענין שצחנות כאשך האדם לונד שכלו ונזין צדעתו היא הספיע נאלח הצוי"ח שנותן לו מוחין אלו. ויש לך אדם ששכלו והצנה דעתו הם צגלות. אף שנושכיל ונזין, אבל אינס רק קטנות שכל. ואין דצוק ששכלו להשי"ת רק צמילוכיות החכמה ואמרויות ולא צפניויות, והו (שמות כ"א א') ואלה הנושפים אשר תשים לפניהם. שיהיו לפני"ם ולא לאחור (במדבר ט"ו ל"ט) ולא תחורו אחרי"י לצבכם ואחרי"י עייכס, ואנורו רז"ל (ברכות ו' א') ונין שהקצ"ה וניח תפילין, שני נשצב די צימיו וצורע עחו, צימיו זו תורה שני בו. וצורע עחו אלו תפילין בו. דכתיב וראו כל עמי הארץ כי גם די נקרא עליך ויראו ונעך, ותכיל ר"ח הגדול אונר אלו תפילין שצראש. ולא אונר שעל הראש. הענין כי הווחין צאלס הם די. שכל והצנה ודעתו וצלעת אהבה ויראה. והם די פרשיות שצראש. שהקצ"ה ונשפיע אותם צראש האדם והו כי גם די נקרא עליך. והו שהקצ"ה וניח תפילין שהוא וניח ונשפיע הווחין לאדם שאלונר וכו'. והענין, כשאלס רואה שהצן וניצ ונעטיו נחרצנה דעתו של אציו יתח. ומוחה התענוב שמתענג על צנו ונחרצנה דעתו ונוסף לו שכל ודעה יתירה כן כ"י כשאלו וניצין ונעטיו נחעורר כ"ר לפניו ית' שאנר ונעשה רלונו, וכתוסף תענוב כ"י לונעלה וזה נקי הנחת תפילין כ"י והצן :

ענין תושבע"פ נחצאר כצ צו"ח עיי"ש שטייך לכאן וצכאן נוסף עוד (שמות י"ג ט') לונען תהי' תורה די צפיק, (שבת ק"ח א') ומדבר הווחר צפיק, ונעס תדרשנו שהוא נעשה צעל של הפה וע"י ונחנהגים כל העולמות כנוצור שם ותצין, והנה צחורה יש צמי יונין ושנאל (שבת ק"ג א') לנעינין צה אורך ימים איכא וכ"ש עושך וכצדו, לונשנאילים צה עושך וכצדו איכא בו, הענין שאלח"ל (ברכות ה' א') לעולם ירגז אדם יל"ט על יל"ט צהו צמי ילות, או נכלל שנאלח צימיוכא וצחונה כל מה שנשפע על האדם צין טוב וצין רע וון הצוי"ח, כי כתיב (ישעי' נ"ד י"ג) וכל צביך לנודי די. ר"ל שהקצ"ה לונד מוחם השכל איך יעצדו אותה, ונאלח די"ו כשלווידים לילד קטן לריך ללונד אותו כפי דעתו הלעיירה כפי שיוכל להצין כן השי' ונלונד ציו כל א' כפי יכולת קצלת דעתו וכתיב (איכה ג' ל"ח) ופי עליון לא תלא הרעות והטוב, פי שצחונה אין שום רעה יולאת ואלהו ית"ש ח"ו שלא תהי' צה טובה לונסתכל צה הי"צ רק שמוכרחת ההלמודה להיות כן ונפי קטנות שכל של ונקבל זהו לא תלא הרעות אלא והטוב שהטובה צה, לכן לריך לצרך צענחה כמו על הטובה (ברכות כ"ד א') כי היא טובה צעלוה באחור וכל צביך לנודי די. ויש שלונדין אותו חניד אעפ"כ אינו

אינו נוקבל מפני הגשמות שכלו ונאור כאשפי יהצאר עוד וכשאלם ונקרבל היעצ
 רוחא פהכל הציא השיי לטובתו ללמוד דעה, וזה כפי קו הנהגה ר"ל שהוא קו הנהגה
 כל הדברים, ונהגה ונצין שכל דברי יש רחוקות הוי ז"ה הנהגה כל היות
 בזוה בוי"בו. ר"ל בו ב"ו צכל דברו ה' הוי כמראה כל היות. והוא קו
 הנהגה שלריך חאלם להחנהג צו חשו (צרכות שם) וצכל מלאוך צכל ודה
 ומה וכו'. ולא נכנס אל הרחוקות שהיא פניניות ד'. הוי הנהגה כל היות
 זאף שגלה צחיליות רעה יצין שצו כ"ו. והוא טובה צאונה שולגוד אוחו
 ורולת להציא אוחו אל השלימות הגדול חשו (ישעי שם) ורצ שגוס צניך.
 עיי שם למודי ד' חו' ורצ שגוס שצאים אל השלימות הרצ, ולא כשאלם
 נוחג כך ככלל הכל ציוני ודה ילוח שונלם על השיפד, ולא הוא (קוף
 צרכות) אי' צניך אל' צוניך כדכתיב (צראשית צי כ"צ) ויצן ד' אלקיס,
 ר"ל שהצנין הוא מאלקיס הם הדיכים ככללים ציוני שהוי כאמור לעיל
 שצכל הדיכים הם טובות הצור' ורחוקות הוי ולא כפי (תלים ק"ח ל"ה)
 חו עו' לאלקיס, כי כשכלל ציוני אז נחצטלו הדיכין צחי שונל' כי כתיב
 (שמות ט"ו ו') יויכך ד' כאלרי צכח יויכך ד' חרעץ אויב, צחי ילוח חשו
 חו עו' כח שנקי עו' לאלקיס צחי הדיכים להחכלל ציוניא שאז כאמר
 צכח [אולי ל"ל כאלר או כוונתו ששם הוי וד"ה הם כוונין צכ"ח הנוקד']
 ולא הוא צנין שהדיכים ככללים צחוי חשו נצצע ד' ציוניא ר"ל כשישאל
 ונחנהגים כן וויספין כח ותענוג לועלה והוא כמי' לעיל כושל האצ והצן
 שמהרצח לעחו ונועי'טו של הצן. זהו נצצע ד' לשון טציעה ותענוג ציוני
 כ"י שמהנהגים ציוני וצורע וזה שנקי זרוע שהיא צחי שונל' כמו וי טכופה
 חצירו צורע לשון אלמות, כמו שליח' (קוף עדיות) וקצה צן ליון צורע
 חשו (ישעי כ"ג א') חרוע ד' על וי נבלתה ר"ל שצחי זרוע ד' צא' על
 שמהגלה צחי ויי, שהוא הסכל דקיינח' לשאלה וי הוא זה צכל דבר נכבצ
 וכי ויצן לשון אלמות שהוא שנה שצח עיי צחי שונל' ג"כ עחו הוא ככלל
 ג"כ ציוני שהיא הכחצ. [אולי ל"ל הכח הנוקד']. כדכתיב כאלרי צכח אז
 כוסף תענוג לועלה. חשו צחי חפילין כ"י כמזכור לעיל צונל' האצ והצן.
 ז"ש חלו חפילין כ"י חשו אורך ימים ציוניא ששאלם ונחנהג ציוני אז
 וציא חריכה ימים, חריכה שכלים שמהרבים ומשפיעים לכל וזהיפוך כל היום
 דוה כשאינו ונחנהג ציוני ואינו יודע שהרעה היא טובה אז הוא דוה. כולל
 האדם לריך להחנהג כאמור ולידע שהכל ודי שולמדו חויד האיד לקרצ
 חלוף אף כוה צבי אדם שאין נחמים לצ לזה אף שהקצ"ה מדריכס חויד
 ונלמדס דרך ד' מפני שהם עסוקים בגשמיית עניי העולם. זהו עולל איקלע
 לצי ריש גלות' לוי שצמיח' ראש עם המוחין צגלות צקטיות שכל ונאור,
 חזיי לרצה צר ר"ה דיתיצ צאונח' דמיא ר"ל גינית. ר"ל שהעולם כולו מלא
 מיח, ר"ל שכל שהקצ"ה ונכ"י, ונלמדו כל הדברי חמהוים בעולם. וקא
 משח' ל". ר"ל שונד כל הדברי ונשער אוחם איד צכ"ד שורה הוי הנהגה

כל היות כאמור לעיל. א"י אימר דאמרי רבנן מרירה רמצה דלאו מצוה
 מי אמור. ר"ל ע"י המדידה צא לדניקוה טהור נקי לשון חיצור כאמור,
 מדידה ללאו מלוה ניי אמור. ר"ל מדידה שאינה מציאה אל הדניקוה מלין
 צאה זאה. וא"י מתעסק בעלמא אנא. מפני שעסק בעלמא צגטנויז עסקי
 העולם. חסו (טצה קי"ח א"י) ניי טהמטיך צדך צחי"י ניי דייקא דקיינא
 יקאלה כנזאר לעיל טנפלה צמטורה. הוא מפני טנותן כיסו לככרי מפני
 הגטמיות. והנה יש ניי חול וטצה טמא דקוצ"ה. חסו הדן עלך ניי טהמטיך,
 יזא וקליקא לה נוסכה טצה טאז נקחלקה נוסכה טצה מפני טמי צחי"
 מי האמור החטיך. הדן עלך נקי טצה אז הדך עלן דעתן עלך נקי טצה
 דעתך עלן טהדעה יסי' חמיד דצוק צהטי". ולא תחנשי כו' ולא בעלמא
 דחתי היא צחי"י עוה"צ וצחי"י האמור טלא יחנשי. הנה ניי טהשכל טלו
 צקטנות נקי צחי"י טכורה הראש הוא הנומין וכיון שאינו דצוק צאלופו טל
 עולם חסד האי' ונעשה רש. חסו (דכריס ניי"ח א"י) חין עני אלא דעה.
 זהנה צאדס וחיה כחיצ (צכאטיה צ' כ"ה) ויהיו טניהס ענוויס טהס הטיגו
 אלקוה צלי לצוטיס. אלז אחר הטעא כחיצ ויעש גי' כחנות עור וילציס
 הולךך להיות ע"י לצוטיס. כדכחיצ (תליס ק"ד א"י) חוד וסדר לצטה,
 טנחלצטו ע"י לצוטיס רזיס לבגות אלקוהו. והנה כצר נזאר טהקצ"ה מניח
 חפילין ומטפיע מוחין טהס השכל והצנה ודעה. וענה הס ע"י לצוטיס כסוד
 זסדר לצטה כאמור טהלציס חוד וסדר צלצוטיס חסו נקי כחנות עור וילציס
 חסו טהחפילין כחצין על העור כי החפילין הס האומין ומחלצטיס צכחנות
 עור. והוא מוצן טגס צעור טהלצטה צחי"י נומין. כ"י ע"י הכל מחלצט ללמד
 לחס דעה כנזאר לעיל. וכל צניך גי' לכן (צ"ר קס"כ) צחורחו טל ר"י
 הי' כחוצ כחנות אור צא'. ולנה נקרא מליך טהור מליך עיני חכמיס
 צהלכה (עירוצין י"ג צ'י) ומנהיר להס הדך טילכו צה חסו צהלכה הילוך
 לה'. אז אלופו טל עולם צחוכו ולכן כחוצ אור צא'. זהו (משלי י"ח כ"ג)
 טחכוכיס ידבר רט ניי טהור נצחי"י ר"ש אז טחכוכיס ידבר לפתוח לו עיניס
 להליך לו הדך, והעטיר דעה זה הקצ"ה כן אי' צונדרט (דצ"ר פ"צ) ור"ל
 ניי טוכוכיכ אלופו. טל עולם טהור הקצ"ה הוא הטעיר דעה' יענה העוה'
 זיוסקי עז וכח למעלה. ויענה ונלשן (הוטע צ'י כ"ג) לענה א"ח טשמויס ;
כשאמר ונשה ליטרא החדש הזה אחס בגאליס אונרו הא טינן עו"צ
 וען חייס חיהה צאה (ילקוט ומשלי ק' י"ג א"חחחחחח) וחנה
 אל חירא עצדי יעקב גי' ואל חחה ישראל כי הנני מוטיעך ומחוק וואז זרעך
 ונאך טציס (ירמיי' לי"י) מוקש הוא לזרעו ונה זרעו צחייס אף הוא צחייס
 (הענינה הי' צ'י) כחיצ (דכריס י"ח י"ג) הנויס טהי' עס ד' חלקיך. כי איז
 יראה וליח יראה, דליח דחיל צגין עוכטין כו' דל הוא דלז טוי לטיקרא,
 כי כל היכרות חוץ ויכחה הרוננות הן מושה טנפל צצנירה, ואין צהן טליונות
 יק יראה הרוננות צגין דליחו רצ וטליע עיקרא וטקרא דכל עליון דל
 יראה

יראה שלימותא. כיון שהיא למעלה מעולמות עיקרה ושקטא בכל עלמין כמלא
 היא למעלה מעולמות ותחלה להם ללא שייך דנחיה מדרגיי. והנה הלמוד
 חושבנ"ם לריך לדעה שכל התורה והדבורי נלקחו מדבור ראשון. שהוא 373
 די שמים נעשו. ומלא השורש הוא חפה העליון לידור הראשון, וחכל מקצלים
 מדבור זה והדבור הראשון שהוא מדרגה בעל שמונת מקצלים כולם. והו תורה
 שבעל פה. העליון הוא הבעל ומלא כסלומד ומדבר לריך שיצא למדרגה
 דבור ראשון והוא היחוד שנייחד הכל אל הבעל שהוא חפה דבור ראשון כי
 אז שורה עליו יראה השלימות, כי התורה מחכמה נפקה וכחצי (הלים ק"א י"ו)
 ראשית חכמה יראה ד'. שיראה ד' ראשית אל החכמה וקודם אליה. זו היא
 היראה ראשונה השלימות רב וטליו עיקרה ושקטא דכל עלמין שהוא הדבור
 הראשון. והו (שם י"ט ח') תורה ד' חמישה משיצה נפש. כסלומד בעינין
 זה שמיצא אל השלמות היראה שהיא חמישה חין זה שצירה אז משיצה נפש
 הוא משיצה נפשו שהיא במדרגה החסוכיה צדח"י נפש שהוא משוקע במדרגה
 פחותה. ומשיצה ע"י הצחה השקרה היראה עליו משיצה נפשו ג"כ. והו חמיש
 חסי וגוי כשהסי במדרגה שלימות היראה שהיא חמיש. חסי עם ד' אלקיך
 ולכך היא חיי רבתי כי יש אחון רבצין ואחון זעירין הזעירין הם שהזעיר
 ותחלמנו ע"י לחמיש רביס והרצצין שלא הולכרו ללמלא כח"ל. וכשזא אל
 היראה החמישה זא אל אחון רבצין שלא היו בלמלא. והנה החילוק שצין
 יראה העונש ליראה הרומונה שמי שיראהו מפני העונש איכה חמיד כי צעה
 הקחלק העונש ומפניו לא ירא וקרה מעליו אזל מי שירא צגין דליהו רב
 וטליו זוהי יראה חמידית. חמס לריך לידע כי אנו רואים שגם יוסף
 צמחצוה צח"א וצלב, הוא כי כל דבר רולה לאכללא בשקטו שמונתו נלקח וכל
 היראה נלקחו מיראה ראשונה אלא שנתלמנה צמחה צחי יראה. וכ"ד
 רולה לחזר לשרשו. לכן זא במחנה צמחצוה צלצו לעורר יראה העיקרית
 וע"י החעלה אל שרשה והעונש יחצבל והו חמחקה הדיכין לא כמו
 חכילים האומריי שאין נשים אל לצם יראה העונש. ואם צאה צמחצוה
 דוחים אוחה לצל העלה לפניה כלל. שא"כ צמה החוקן ואיך ימחיקו הדיכין.
 והנה כחצי (צדאשית א' ד') וירא אלקים את האור כי ע"ז. חמלה הסגיה
 לצרוה העולמות חיי שיראהו ומפניו, לכן כחצי אלקים ודה יראה. וכחצי
 (הלים ל"ג י"ח) הנה עין ד' אל יראו זו עין השגחה לצרוה העולמות הי
 שיראהו ומפניו צעציל יראו. והנה החסחכות הזה ניתן צלרם. כשצאה לו
 איזו יראה אזי יסתכל בעין שכלו לצחי היראה כי צאה להשיצה אל מקורה
 ומחור צבור חחר אל היראה חראשונה שמונה נלקחה שהיא ראשית הדבר.
 חו (קהלת צ' י"ד) החכם עיניו צראשו. שמחכבל על ראשית הדבר שמונתו
 נלקח. והו (הלים ל"א ז' ח') יפול מלךך גוי. שעיין מחקו הדיכיס כאחור
 למעלה. שזו החמחה הדיכיס כאשר יצור עוד לקנות רק בעיניך חצי
 שחצי צמחכלותך אל צחי היראה שצאה לצו נשקפה ולהציאה לשלימות
 היראה

היראה ותראה שזאת להשלימה ולהעלותה להנחיתה צדקה. זהו ושלמות
שניים תראה והצן :

כתיב (זכרי' י"ד ט"ו) ציוס הווא יתי' ד' אחד ושמו אחד. הענין כשקוראין
לאדם א' צעמו הכי האדם עומד צמקוס אשר אינו רואה אותו
אלו רק צעמו קוראנו. כן הוא ד' אלקים שהוא יראה עונש, כי כתיב (ישעי'
נ"ד ו') ונצלעדי אין אלקים שהוא ונדה"ד צגנין עם שאינו עלם הדבר עלם
היראה רק עיני קריאה עם. אונס עיקר הוא יראה צגין דאיו רב ושליט
היי' המורה כל היותו. ולו הי' מלקט שפעו הי' הכל אפס ותוהו חסו
העיקר והעלם. ולעמיד יתי' ד' אחד ושמו אחד ויוצן. חסו (ט"ז כ"ג ל"א)
אורה ד' לרופה כשנחצר אל הוי' שהוא אמינה לשון חיצו. אז היא לרופה
כי אלקים הוא דין. וכשנעלה ונחצר למעלה אל הוי' המורה כל היות נעשה
לידוף אחר כי כשנחטקו הדינים צקול ריח ניחוח נעשה ואלקים לידוף חסלים
צווא חסלי צעמוי' ריח ניחוח שאמר ונעשה לכונו. חסו (צרכות ט"ז א')
לנה כקומו חסלים לנחלים, וזה נחלים ונעלין את האדם ונעוואה לטהרה
אף חסלים כן פי' שנוחתיק הדינים שלמותה ונעלם לטהרה הוא חסלים
והצן. כאמור ונלשון חסלי צעמוי' ריח ניחוח. ונלם לריך האדם להנחיק
הדינים כאמור. חסו (ונעלי כ"ח י"ד) אשרי אדם ונפחד תמיד שיצוא לנדרגת
היראה העיקרה שהיא תמידית כאמור לעיל. וכל היראות שצאו צלצו יצו
אל העיקר הראשון ונחתיקים. אונס ויי' שדוחס ונעלי' יראה העונש לגמרי
ואינו נתיחה להציאה אל לבו לתקנה זהו ונעקשה לבו, כמו ויי' שנוקשה על
הדבר ואינו חפץ צתיקונו וקוחר הדבר, אז ישול צרעם ח"ו כיון שאינו ונחתיק
הדינים צעקס שירים עליו דינים ח"ל ר"ל. חסו (צרכות כ"ה כ"ז) ויעקב
איש חס יושב אוהלים. יעקב אציו לא וי"ה (תענית הי' צ') לא הי' צעצרה
אלא שלם שהוא ח"ס. לכן יושב חסלים כאמור לעיל. והנה האדם שלריך
לצקס רפואה או פרכסה לא יכוין ח"ו לתועלת עלמו. רק נפסי שהאדם כלול
בל העולמות. וכפי הצחי' שחקר לאדם חקר צעולמות שסם שרשו ונ"ז
יחפלה כי לא יחקר לתועלת. כנ"ש **מורי ריב"ש** אין עומדין להחפלה אלא
והודך כווד ראש (צרכות ל"א א') ר"ל וזה שחקר צראש הם העולמות
שלמותה ויוצן. כי דרך ויי' שיש לו צן שאינו הולך צדך הישר ונעקש דרכו
זאמורי' שאצו ונלכד והולך צלי ראש. וכשהצן חכם וישר ונחנצת דעה של
אצו ונחנצו הנוחין של אצו חס צנו כ"ל. כן כיי' צאלף חלפי
הצלותה עד אין קץ כשחקר לנעה הוא נפסי שאין שפעו יתי' נשפע. וצכ"ו
אשר שפעו עם לא יחסר. אלא שנתלמט ונחעכב ולא נחפפע השפע נפסי
חקרון הנוקבל שגרם ופגם צעולמות שסם שרשו. והם קוד ז' ונדרגות קוד
ו"ה שש קלות הי' ונדרגת אחת. צין כולם ז' ונדרגות צצנה
חקרון נפסי הפגם חסו רפואה, שלריך לרפא הז' נדות שהם וי"ה רפ"א וי"ה.
אותיה רפואה. וכן פרכסה היא שחקר השפע ונחעכב שהוא דין ששורה
עליו

דקוטי

אמרים

עליו שהם פ"ר דינים לריך להמתיקם כאמור לעיל. ולהעלותם מלשון הרמה נס. זהו פ"ר נס"ה. וכשתמלא טובו וספנו והאדם טובו הש"י וחתנוג כ"י כענין האז על בנו כ"י. והו' ואח"כ אל תירא עבדי יעקב גוי שלא תהיי זיראוח שהן צעקב סוף המדגנה כי יעקב הוא מלי' עקב סוף המדגנה יראת העונש. וישראל אל הוא אוחיות ל"י רל"ש כנצואר לעיל. שב"י ומחצתה דעמו וראשו של האז על בנו שהולך צדק טוב. והו' ואל תחם ישרא' שלא תצטר מדגנה ישראל כי הנני מושיעך ומחוק ודצר שהוא מחוק אושיעך לקרב לנעלה כאמור. ואח' זרעך ונארץ שבים כי היראה הראשונה היא אז לכולם וכל היראות הן הולדות זיראה ראשונה ונפלו בצצירה ולריך להעלותן. חסו ואח' זרעך בו' ואמור מוקים הוא לזרעו כשהם מויישרים דרכיהי זח"י ישרא' לי ראש וב"י מוסיפין כח לנעלה ונחוסף חיות זכולס כונשל האמור. זהו וזה זרעו זח"י. ר"ל וזה זרעו של הקצ"ה זח"י וטוב שנספגע להם חיים ונחענגים אז אף הוא זח"י. שנתענג צביו ונעשה לי ראש כאמור רק שיהי מוקים זרעו לו ג"כ כי אין היקס לנחלה. ולריך שיהיו שוין צמדה הקצ"ה וזה הוא בו' (שבה קל"ג ז'). והנה ראש כל המדשים הוא ניסן. כל וזה שנתחדש זמדשי השנה ניסן הוא הראש מלשון הרמה נס. ר"ל כל החמדות של כל המדשים יתעלו ויתרוממו זראש שמונו נלקחו שהוא האז ככ"ל. יראה הראשונה שנקי' אז וכל החולדות מוננו. לכן נקרא חדש האצ"ב. שכל החדות יתנשאו לאז הראשון, חסו עץ חיים שאין זה רע כלל. וה"ש סימן טוב, ועץ חיים גוי ר"ל כל המפלים הלריכין להשפעות יצאו ונמדגנה עץ חיים שהוא חדש האצ"ב כאמור ויגאלו זודחי :

(שמות י"ח ט' י"א) ויחד יתרו גוי כח"י (קהלת ד' ז') וצבה אחי את הנוחים וגוי. הנה כח"י (זראשית א' ל"א) וירא אלקים את כל אשר עשה גוי וכן (שם ד') וירא אלקי' את האור גוי, הענין שכל העולמות נצמינה רל"י כי כח"י (חלים ק"ד כ"א) כולם זחכמה עשית. שהוא זח"י רל"י כדכח"י (קהלת ז' י"ד) המכס עיניו זראשו, ולכן הלז רואה שהשכינה זלז, וכח"י (חלים ל"ג י"ח) הנה עין ד' אל ירחיז לניחלים למסדו. הענין שיש יראה ויש יראה כנצואר זזוכר אית יראה בו'. אית יראה דדחיל זגין עונשא דא הוא דלח שוי לעיקרא זכו'. שזה נקי' יראה העונש דכח"י נמדג"י שעיקר היראה זגין דאיהו רז ושליו עיקרא ושקשא דכל עלמין דק שירדה כמה ונדרגות זכדי להחושל כפי ערכו של כאו"א. שזהו (ישעי' כ"ד י"ג) וכל זריך לנודי ד' שהוא מלודס להחקרז אליו עיי' וזה שיתחשל כפי ערכם זח"י הכנתם. ויראה העונש נקי' יראה שהיא מדה"ד, ועיקר היראה הוא נואח ד'. ר"ל הוי' המהות כל היות עיקרא ושקשא דכל עלמין וכשירא זח"י זו נקי' יראה ד' ונשתלשלה היראה עד יראה העונש. לכן אלקים זג"י הכסא. כנצואר זחיקוים מפני שיראה אלקים שהיא העונש הוא כסוי והעלם אל היראה העיקרית שגנו זחורה היראה העיקרית. אלא שנתלמדות זח"י

דקוטי אמרים יח

לצח"י זו לכן נק' הכס' לשון כיסוי והעלם. וכשצח האדם ע"י ירא' זו לירא' העיקרית שהיא יראת ד' הוי' הוסיפה כל היות שצרח העולם צחקדו כבודע. ונפני שהיוה הכל צחקדו ונחיי' הכל צהווייתו צחקדו יירא יראת הכוונות. ונח"כ (ישעי' ע"ז ה') והוכן צחקד כסא שאז הוכן הכסא שהיא יראת שכתבסה צח"י העונש חלקים. יתכוון ע"י חסד שהוא היראה העיקרית כי כיון שצח אל העיקר צעלו ונחתקו הדיכיס שהוא העונש. וזהו הנה עין ד' אל ירא'י. ר"ל עין השגחה לצרוא העלוות צכדי שייראו ונלפניו. חונס לא שיהי' צצח"י יראת תתאה שהיא חלקים צח"י עונש. רק צצח"י יראת ד' שהיא חסד. וזהו אל ירא'ו שצביל ירא'ו שתתגלה יראתו צעולם. כדכתיב (קהלת ג' י"ד) והאלק"י עשה שייראו ונלפניו. וזהו לנחיליס לחסדו שונלפניו ונחיל"י לצוא ליראת ד' שהיא חסד ולא הוכן צחקד כסא. וזהו וצחח אני את גו' כי יראת העונש הכל נפתלשל ויראה העיקרית. אלל דנחית ונרדג"י וקרי צ"י ויונת ונולל וי שהוא צצח"י יראת דנחית ונרדג"י סנק' וינתה לר"ך לצוא אל החיות שהוא עיקר יראת ד' לחיים כו'. ע"י יראת זו יצוא אל העיקר ויכוון צחקד כסאו גו'. וזהו שאנור וצחח אני את הנחיס שכצב נוחו הס צח"י דנחית ונרדג"י גם צהס יט שצח ונן החיים אשר הנה חיים עודנה ר"ל היראה העיקרית שהיא החיים ויוצן. וזהו שאנור יתרו עתה ידעתי כי גדול ד' וכל האלהים. ע"י שכצב עצרו עליו כל צח"י חלקי שהוא יראת דנחית ונרדג"י ע"י צל אל יראת ד' וסיצב הכל אל יראת ד'. וידעתי הוא לשון חיצור נוכל יט שצח צנודרגה דנחית שע"י צל אל החיים כאנור. וזהו ויחד יתרו שייחד וחצר הכל א' לחחדים. וזהו (שמות י"ד י') ופרעה הקריצ. ר"ל ההתגלות שנתגלה צנודרגה תחחונה הקריצ אל ונרדגה עליונה. שע"י התחחונה צחיס אל העליונה. וזהו וייראו נאוד וילעקו צכ"י אל ד'. כשיראו צכ"י נפני פרעה אז נקעו ונודריגה זו ולעקו אל ד' לשון חסיפה. וזהו (שם ע"ו) ונה תלעק אלי דצר אל צכ"י ויסעו. וחיח צזוהר צעתיקא תליא ויילתח ר"ל שלר"ך שיתעתקו ונודרגה זו לנודרגה עליונה ויוצן :

(שמות י"ג י"ח) ויסב אלקים את העם דרך המדבר י"ם. (ש"ר פ' זו) ונחאן כו' שאפי' עני שציערש לא יחכל עד שיקצ ולא יפתחו

לו נודי כוסות. הענין שיערש נקראיס (ירמ"י צ' ג') ראשית תצוהו. וארז"ל (ר"ה פ"א ו"ג) צפסח העולם ידון על התצוהס הס ישראל סנקרי ראשית תצוהו כענין (שמות ד' כ"ג) צני צכורי ישראל, שהס קדמו צנוחשצה כמו הצבור שהוא ראשית ועפה קדוהס, וישרא עלו צנוחשצה תחלה (צ"ר פ"א), וסיו הס סצה לצריאת כל העולמות, כנצוחר חללנו צאריכות צו"א. והנה לר"ך לצוא אל הרחשית. כנצוחר צוהר ראשית קדוהס דכל הקדוין דחית חלהס עילאה. שהיא החמונה ראשית חיקרי שהוא קוצ"ה עילת העלות וקצת הסצות. שהוא הסצה הרחשונה שמונו נקצצו כל הסצות. והוא הנוקצצ הכל וכל הסצוציס ומונו נקצצו. ולר"ך האדם לכנוס לנודרגת סצה הרחשונה שהיא לנעלה וכל העולמות הסקוצציס ונחתי. ולא הוא צעלנח דחיות. כאשר יתצחר צדוקס ציצור

ציבוא צק"ד. ואז כשיצוא לזה כל הדברים המוקרים יתענו ויתצענו ונמנע
 צצהירות הרב הזה כיון שהוא לועלה ומהם ושם הכל שזה כי צעולמות הוא
 התחלקות לכל לועלה הכל אחד וים ויצבה הכל שום וכדומה לזה. ח"ט
 מורי (שמות י"ד ט"ו) וזה הלעק אלזי דבר אל צכ"י ויסעו. ואמר צזמר
 צעתיקא חליא. ר"ל שיתעקו עלמן וכל המדגות והעולמות ויצואו ויסעו
 אל הקצה הראשונה. ואז ילכו צים כמו ציצבת וכן עשו וקפלו לתוך הים
 ממש. אך הים ראה וינס ומגדל היראה והפחד כיון שהם הביעו אל הקצה
 הראשונה כפל פחד עליו וינס מפניה ויוצן. הנם צכדי שהחלה הקצה
 הראשונה הולך להחלים ולהחבקות העלם אחר העלם. והם ד' עולמות.
 ועולם מלשון העלם והחבקות שהם ד' למומים שנתלמס ונתחבקה האור
 ד"ו. והו צכ"י ד' כוסות שנתחבקה ונתלמס. והכ"ס צב"י חלקים שהוא
 למוס כנודע. והו ויבן חלק"י את העם. שנקצה הראשונה נשתלשל כדי
 לנלות חלקותו מפני הנצח"י הם ישרא שהם הפרי. ולעח"ל לא ימות צצבע
 הצריאה שהעציע הקצ"ח דלך עצע הצריאה קליפה שומרת הפרי. ולעח"ל
 כשתגמור הפרי הם יתחלל ח"ל עוד לשומר היא הקליפה יתצענו חו"ע וכל
 וכל. וכדי לנלות הקצה הראשונה את העם קיצה הקצ"ה ע"י דבר שהוא
 דיבור הראשון דצכ"ד ד' שמים נעשו. עד שנתחלשל דך העולמות העליונות
 עד סוף שהוא העולם השפל. והכל נשתלשל ומכמה תעליונה כדכתיב (תלים
 ק"ד כ"ד) כולם צמכמה עשית ומצואר צו"ח. והו דך המדבר דיבור ראשון
 ים הוא המכמה סוף שצא לסוף המדגה. ולכך האדם להחזיר למוקד סבה
 הראשונה. והו מוכחן כ"י לא יחלל עד ט"ס. לצוא לקצה הראשונה ולא
 יפתחו לו מדי כוסות הם העולמות חד' שלכך להעתיק וכל העולמות ולצוא
 דך העולמות לקצה ראשונה :

יעירובין ג"ד א' א"ת חרות א"א חירות. שצמורה יט צ' חירות. חירות מונה"מ
 חירות ושיעצוד מלכות. (ט"ר פנ"ח) העעם הוא מפני שהחורה קדמה
 לעולם (פסחים כ"ד א' וצ"ר פ"ח) והיא לועלה והעולמות. שמונה נלקחו
 העולמות. וכל הלכות ח"ו והשיעצוד והמות צלו ומורכב העולמות. שהקצ"ה
 ה"י צוכה עולמות ומורכבן (צ"ר פ"ג) ומהצצירה צלו מויתם והיסורין דפחת
 ומדג"י חיקי מויתם. והחורה לועלת ומהכל ולא היתה צצצירה נולא כשכנס
 לחורה אין שם צצירה ולא הוא חירות ומהכל. והנה החורה קדמה אלפים
 שכה לצרה"ע (צ"ר פ"ח וילקוט יתרו) הענין הוא. כי ח"ל ללמוד החורה
 אם לא שיש לו מכמה וצ"נה. והו חנין רעין דלל ומתפרשין. כי ח"ל זה צלל
 זה. וח"כ כשהוא חכם וצוין אז יודע צצח"י הדעת שהיא החורה הנקי צה.
 ואז כצצח"ל הדעת היא החורה ולמוד צה צורא שמים מדשים וארץ מדשה.
 דכתיב (ישע"י ס"ו כ"ב) כי כאשר השמים המדש"י והארץ המדשה אשר אלזי
 כ"כה עוונדים לפני. ואמרו (צחקונה הזו"ק ה' א') אשר עשיתי לא כתיב.
 חלל אשר אלזי עושה תדיר כ"י ומדושים דלורייתא. ומהו מדושים דלורייתא
 היא

יש אמרים לקוטי

היא צמ"י אהבה ויראה שנחמדש האדם בלימוד זה. כשעוסק בפשטי אורייתא
 יש צמ"י אורי"ר. וכשלימוד צדוק אז אורי"ר יותר צמדנה. וכן בכל הנדרגת פרד"ס כל
 היוצר צמעה גם אורי"ר נהמדשו ציחר למעלה. זהו שמים מדסים אהבה.
 דארץ מדשה יראה כדוע. אשר אני עושה כ"י כי אף שההצורות והאדם
 הכל הצ"ה עושה ונכניס צו אורי"ר. וע"י האדם שעושה רק צהעוררו מעורר
 למעלה אורי"ר. כאמור חני צנאי צרא אחיכא לקמך. ונמלא עומדים לפני
 המעלים את זה לפני הקצ"ה. נמלא האדם צורא ע"י החורה עולמות למעלה
 אך לריך שיצוא החלה לצמ"י חכמה וציה. שצלחי זה א"א ללמוד חורה
 שהיא דעה ולצורא העולמות. כי אף שהאדם לומד חורה ונחכים זה. אעפ"כ
 עדיין אינו רק אחורי חכמה שהיא נוצלות חכמה של מעלה חורה (צ"ר פומ"ד)
 שזהו חורה שפלה צמ"י נוצלות ומחמה שלמעלה. ולריך לצורא לצמ"י פנים
 של חכמה ששם לא היחה שציה. אבל כשהוא צמ"י אחורי חכמה הוא
 כענין שסמלך מדבר עם אדם שאינו אהבו. מפני גדל טיבו של מלך, אף
 שאינו אהבו ומגלה לו טיבו. רק שאינו מדבר אהו פצ"פ וכהפך מואחו ומשיב
 לו. זהו (משלי כ"ט י"א) וחכם צאחור ישצחנה ויוצן הנמשל. חוה קדמה
 יהחורה אלפ"ים שנה. הוא חו"צ שהן צ" אלפ"ין. כדכתיב (איוב ל"ג ל"ג)
 ואלאפך חכמה. (שצח ק"ד צ"י) אל"ף ציה. קודם שיצוא לצמ"י הדעה ויצרא
 עולמות כאמור לעיל :

ודב"ע צצחה ניתנה החורה (שצח פ"ו צ"י) שאז העולמות צמ"י מעלה.
 שיעלה עליי לעולמות. והוא צמ"י פצ"פ. ובכל יום יהי צעינד
 כאלו היום ניתנה חורה ונה"ס (צרכות ק"ג צ"י) ונה צקיני הי פצ"פ בן יהי
 צכל יום כשלומד יהי צמ"י זו ולא צאחורי החכמה. וכשלימוד בן אז אפי
 כל ונה שלמד צמ"י נוצלות ונתעלה למעלה למוקומו ע"י. חוה (משלי כ"ט
 י"א) וחכם צאחור ישצחנה. אפי ונה שיהי צמ"י אחר ישצח ויתקן. וארז"ל
 (שצח ק"ה צ"י) אלמלי ומערין ישרא שחי שצחוח כהלכתן ע"ד נבאלין הענין
 שיש שצח דליליא ושצח דיענא. הם צ"י נדרגות זו למעלה וזו. צלילה נקי
 חקל הפוחין קדישין. הענין (שה"ש צ"י ג) כהפוח צעלי היער וגוי. כי הפוח
 כשהוא צעלי היער שהם אינם עושי פרי כלל. בן הוא מצ"צ ומשיב שם
 ציחר. בן הקצ"ה צין הצנים מצ"צ לישרא צין האוונות. יצלה"ק הוא שדה
 הפוחים שהעולם וישרא הם שדה של תפוח כאמור. והחירום הוא חקל
 הפוחין ותרגום הוא אחוריות כדוע. וצצחה אפי"י האחוריות שהוא חקל
 הפוחין ונתעלה צמ"י קדישין ונעשה קדוש. כי כל היעלמות ונתעלים אז
 כאמור. וצ"ה השצח צמ"י עתיקא קדישא כי צצחה ניתנה חורה. ונתגלה
 כזקן מלא רחמים שגילה הרחמנות הגדיל צעולם רחמים העליונים. וצחירום
 הוא אחורים נקי עתיק וצצחה גם לחוריות עולה צמ"י קדישא ונעשה הכל
 פנים. לכן צצחה ניתנה החורה צמ"י פצ"פ. וארז"ל (נוכלחא צלח) לא
 ניתנה חורה אלא לאוכלי העץ. הענין כי משה קבל החורה. וצצחיות שכלו
 קבל

אמרים

לקוטי

קבל הכל צומן ארבעים יום. כנאמרז"ל (כדריס ל"ח א') שהי' לומר וטובה עד שכיחנה לו צונתכה. ואמרז"ל (ע"ז ה' צ') איך אדם עומד על דעת דבר עד ארבעין שנין. ולכן הולך להוטייר להם לחם וזן השמים. שהיא חשפיע להם השפעה השצח שהם הי' המון שאכלו ארבעים שנה ולקטו דבר יום ציומו ונעט ונעט. וע"ז צאו להשגח החורה. והוא הי' מוזון רוחני שהגח החורה כשחלשלה לנחיות. וכן מוצאך צוהר שגם צוניה"ז מוחות של ת"ח איכון לאו ונגשמיות. אלא כיוזין משפע שנספע צו ומון זך ורוחני ע"ש והוא צחי"ן וזן ורוחניות החורה. כי לא על הלחם לצדו גוי מולא פי ד' ימי האדם (דצריס ח' ג') עסור הדיבור של הקצ"ה סצו כצראו. ודיבורו הוא החורה הנושפיעה בכל. ונמלא מאלכו הוא רוחניות החורה. וזהו (אבות פ"ג ו"ג) שלשה שאכלו על שלחן אחד ואנרו עליו ד"ח כאלו אכלו משלחנו של המקום צ"ה. גי הם תחת חללי דובגלחא תחת מוחין. ואנרו עליו וכו' הנואכל עלמו השפיע עליו ד"ח. כאמור שהכל הוא חורה ומצורח אללכו צו"ח שחשחלשל לאדם ח"ח השפעה החורה צומאלכו. וע"ז נואכלו ונשיג החורה ומאלכו הוא עסק החורה. לכן נקי שולחין שול"ח ני סערי צינה. שהקצ"ה שולח לאדם המעורר ומחך עלמו הכס"צ של החורה. ואמר צוהר (ציהלותך קי"ה א'). כי פשוטה דא אדם. ר"ל כשהכוין כפופה אז היא כפופה צלח החשפעות לנטה. וכשהיא נחשפעה עד לנטה ונחלצשה צאדם שישיג זהו כי פשוטה דא אדם ויוזן. וזהו אלו האכילכו את המון ולא נתן לנו את החורה דיינו. שהיינו מושיגים עם אכילת המון את החורה ואלו הי' נואכילנו מן לצד הי' די צה :

(משנה סוף מ' ב"מ). שתי גנות זו ע"ג זו והירק צינתיים. רוח"א של עליון - רי"ח של תחתון. אר"ע אס ירלה העליון ליקח את עפרו איך כאן ירק אר"י אס ירלה התחתון לנלאוח את גנתו איך כאן ירק. אר"ע כוי רוחין ונהיכן ירק זה מי. חר"ש כל שהעליון יכול לפשוט את ידו ליטול ה"ה שלו. והשאר של תחתון. ובגמרא (סס) אר"י ובלבד שלא יאכס. צעי ר"ב הגיע לכוונו ולא הגיע לעיקרו או איפוד נחוי תיקו. איך הנכה כר"ש. אמורה קוני שצור מולכא. אמר אפריון מוטיי לר"ש ע"כ. הענין שיש ג"ע עליון וג"ע תחתון. כי החורה נקי גן. כדכתיב (צראשית צ' י') וכהר יאלל נועדן להשקות את הגן. ואמר צוהר אלו הן גין סדריס דאורייתא. והאדם רואה אותיות רק שנחשפטו נהר ההשפעה נועדן הסכונה ונשקס הג"ן סדריס ונשכיל ולומר זה ג"ע תחתון. יש ג"ע עליון ככ"ל. כשהאדם לומר צא לעונק גדול והוא דק נואוד עד שידע שא"ח להצין כי הוא דק מן הדק והוא צשכלו צלוא וסוד ונחעודן מואוד צציומק הסצרה רק שהוא דק שא"ח להכניס צלוחיות שהוא רק קץ ואינו צא לצחי"ן אות כלל. והנה לרין לצא לצי צחיכות אלו. וא"ח לצוא כ"ח ג"י יראה שהיא עמודא דאנלתיא. גינחא שעי עוליס ונחחחון לעליון כנצורח צוהר. והנה כשצאה אל האדם יראה גדולה ונסחלקוק

ומתלקות השכלתו והצנתו וכשאר צמ"י המתלקות. אך עיי' צא אח"כ למדכגה גדולה ג"ע עליון. זהו (ומלה י"ג א') אסתר יקרקת היתה. הססתר סנסתר ונונו ומנות היראה הוא צמ"י יקרקת צעת התיא. חסו שתי גנות זו עב"י והירק צנתים. היא היראה צמ"י ירק ציניה' שהיא העמוד ומחסון לעליון. והנה אף שהאדם ומעורר עלמו ולמטה ציראה אלו לא הי' הקצ"ה עוזרו לא הי' צא לזה. ובפרט שכל עיקר השתלשלות היראה הוא מואחו ית' ולכן אר"י שהיראה של עליון של הקצ"ה. ואין האדם עושה כלום ר"י של תחסון ולא פליגי. אלא שר"י מפרט שההתעוררות של תחסון והעיקר של עליון וגם ר"י סודר בן. אר"י אם ירלה העליון ליקח את עפרו. ר"ל ליעול ולקלק צמ"י היראה שנסתלשלה ונונו עד צמ"י תחסונה שהיא צמ"י עפר. כענין (אבות פ"ג מ"ח) למקום עפר בו' שהיא היראה תחאה. ואם זה יקלק אין כאן ירק כלל. אר"י אם ירלה התחסון למלחות את גנחו עפר לתועלת עלמו ולהיות צמ"י יראה תחסונית אין כאן ירק עליון. ואר"י בו' רואין ונהיבן ירק זה חי ונהיבן צא החיות של היראה הזאת. אר"ש כל שהעליון וכו'. ר"ל שבחנות כל זמן שבאדם אהבה או יראה איזו שתי' כשחזר אח"כ לאהבתו ויראתו של הקצ"ה הוא נהקצ"ה. כי גם אהוי"ר רעה שסיתה לו היא משתלשלת ומהאוי"ר העיקרית. ונאלץ כשצד והחזירה לשרשה אחז צמצל ההשתלשלות ונאלץ היא של עליון. אך כשהאדם נופל למוטה צמדכגה של מטה שאין קם שום אהוי"ר בגון להכעיס. נאלץ כשצד הוא מהתעוררותו שצ' כי בצד נפסק ון הצצל האחר לחזור צו ויזן. זהו כל שהעליון יכול לפסוע את ידו כי ידו אהבה או יראה. וכ"ן שכתפשטות אהוי"ר אפי"ר צקליפות דונלכותו צכל מושלה ההתעוררות הוא של עליון כאמור. והשאר וי' שנפל צמוחרות שלמטה מואהוי"ר אז כשצד הוא של תחסון ויזן. והנה כשנופל כ"כ לריך להנחין על עת רלון ואז יפאור שיקצלוהו. ואם נוצקש שלא צעה רלון ומנדין אוחו. כי דוחק עלמו צבער הנלך צעעה שאינו ראוי. ע"ד (הענין פ"ג מ"ח) אלנולא חוכי אחת וכו'. שאסור לדחוק צעעה. ולפיכך פענ"י צאה וי"ז ר"ל צתפלה. מפני שדוחק עלמו למה שאינו ראוי. והוא צנידוי ומרס ועי' איקרי מרס. (דצרי' ז' כ"ו) זהו וצלצד שלא יאכס וידחק צעה שאינו ראוי. וצעי' צש"ס הביע לנפשו הם הנולות בהם ענפיה. ולא הביע לעיקר של אילן היא החורה עלמה שלא למד. או הביע לעיקרו שלמד החורה ולא הביע לנפשו הם הנולות רק שהולך צדציקות הנויד ואין עוסק כלום ונאי ואמר תיק"ו. שעדיין מסר הכיין שהוא היקוי'ן אלו היו עוסקין צצניהם ועכשיו מסר הכיין וכשאר תיק"ו. א"ר הלכה כר"ש שהילך העולם הוא כר"ש. אמרו קנ"י דשצור ונלכא, הנולכות שירדה צצצירה שהיא מלכותו צכל מושלה כאמור. שנתעלה גם ויה שצצצירה ומחצק לנעלה-וצא למדכגה החיקון צמ"י שניעה ששם לא היתה צצירה. אמר אפריון כנעניי' לר"ש ופירש"י מן שלנו כנעניי'. וכצו לר"ש לצמ"י האין [אוי' ל"ל האזן הנוסדר]

אמרים

דקושי

ששם לא היחה עזירה. ש"נוני"ו ו"חמי כ"פעכס (י"שעי כ"ה ג') [אנר סוקר
 כ"אן כחזו זכח"י ונה שחפר כ"אן ו"לחתי זנ"ח]. חסו (הקדננה תיקוני זה"ק)
 חלת עלנ"ן חית ל"י להקצ"ה. והרזיעי חו" ומיזי זסון חלקות וננש. וזכל
 עולם יש עער להכניס זו הי"ח הירח"ה. חסו חלח"א זצ"ח ג' עעריס ליכנס
 ל"ג' עולמות. חסו חרנן עלך הצית וסעלי"י וקליק"א לה ונסי ז"מ. הי"ח הירח"ה
 עהי"ח חולע הנקודה כחמור לנעלה :

ג"סוף עוקצ"ן) עתיד הקב"ה להכחיל לכל לדיק ולדיק ש"י עולמות. שנאמר
 להכחיל חו"צ"י י"ש. הענין שהאדם עוזד זצח"י ג' קוים עהס חו"צ"י
 והתפארות. וכ"י עהס ז"אדם עוזד עזודה שלימה. רק לפעמים עסקלקין
 עוננו ולא נשאר רק רעיונו זח"י נקודה. ולדין להאמין זצח"י האמונה. ואף
 זהסקלקותם יעזוד זהארה הנשארת כאלו היו זו הג' קוים עהס זח"י ע"ן
 חלת ראש"ן. חסו (חלים קי"ע קס"ז) ע"ש חכ"י ג"ו. עזוד ח"י זצח"י זג.
 אף זהסקלק עש"ן גדלה זו האמונה כאלו היחה עש"ן חלת ראש"ן ולא
 יחקר עזודהו כלום. נח"א ח"י ז' עיכ"ן עהאמונה גדלה כנו עש"ן חלת
 ראש"ן. וכן חזרה"ס נחנסה זעטרה כסיונות ועוזד זכולס כי גדלה האמונה
 זו כחמור וחזרה"ס זח"י חקד. וסוכן זחקד ככ"א (י"שעי ע"ז ח"י) גס
 ההחכק"א חוכן זו. ועי"ן גס דוד היחה זו האמונה וזה זח"י ע"ש. חסו
 לדיק ולדיק זין זסיות זו הנוח"ן זין זהסקלקותם אז ונחמיל"ן לו ע"י עולמות.
 ר"ל עש"ן חלת ראש"ן. והי"ד חו"א זצח"י הסקלקות שנסאר עש"נה ונקודה
 י' וכעסקצ"ה ונחמיל ק"י י"ש. כן חו"א כקדר ונלועלה לנעה. חחלה ז"ה
 רק רעיונה זח"י נקודה י'. וח"כ ז"ה עש"ן חלת ראש"ן וחלל ח"ס זחיפך
 חחלה עוזד כשיש לו הנוח"ן. וח"כ כשנוסקלקין לדין לעזוד ע"י ח"ה
 והאמונה שנסאר ולהיות גדול חללו כנו הנוח"ן. ואז ונחוספ"ס לו ונח"ן
 חדשים ונ"י כעשה ע"ן זסו י"ש. והנקודה זח"י חכמה לדין ח"ס ליכנס
 זירח"ה והאמונה ואז זחכמה יקד חרן ז"צ"ח יקד זרת"א זכ"א חל חכמה
 יתיקף ונ"י ח"ה. כי החמיל חסורה זצ"ח ונפני גדול הצסירות של ח"י. וח"ח
 ח"י להחגלה כ"ח ע"י ח"ס של ח"י. זהו (ונשלי כ"ד ג') זחכמה יכנה ז"ח
 זכ"ח חו"א ונלולס וננצ"ל כנודע. וא"י ח"י זצח"רות גדול ח"ח להשיג כ"ח
 ע"י ח"ס ח"י. וח"כ יחגלה ח"י זצזור ראש"ן חכ"י חסו ח"ה. ר"ל ח"י
 ח"ח להחגלה רק שיה"י חחלה ז' וח"כ ח"י. וח"ח זזר זר"חית כיון
 דזרע זרענ"א זעהי"ח ז"ח כ"י ועי"ש. (חסו וחולרות"י חולל"ה הי"ח הירח"ה
 הנקראת חול"ה. ח"י (זר"חית ל"י י"ח) ז"ח ג"ד. שח"ר שנחגלה ח"י ע"י ז'
 כיכר ונחגלה חקדו לנודנה ח"ס שז"ו ג"ד (ונל ל"ס). והנה ח"ס
 חלדיק נקרא כל. כדכח"י (דח"ח כ"ע י"ח) כי כל זעומ"ס זכ"ח ונח"ס
 דח"י זעומ"א זכרע"ח. ר"ל ענוי"ח ח"חית ונשנויות כי כשחלטה כשנחו
 ח"ק ח"ה ונעל עד ח"חית כדי לח"ד ולקטר לנעלה. והנה ח"דיק נ"י
 ח"י ענוי"ח ח"ס זכולס. והענין שחמ"ל (ע"י עהדרי"ן ל"ח ז' וע"י ח"ל עין
 יעקב

לקוטי אמרים כא

יעקב כהר ג') כל העוסק צפרק שירה צביי מוצטט שהוא צן עוה"צ, תוא
 סכל הנצדאי מוקצלים שפע ההשחלשלות מפרק לפרק מודרגה למדרגה עד
 רדה עד מוקוס כארא. והכל עיי הלדיק שהוא מוריד שפע ומקטר הכל וכל
 העולם צכלל הוא קומוה שלימה וככללו כל הפרקים צחי פקיס כמו צאדס
 יורדה הטפה מהמוח דרך חיי חוליות שצטדרה עד צוהה אל היסוד להשפיע
 בן העולם צכללו לכן נקי חיי. אך יש צי צחי חיי האי שפועה לעלמויותו
 בענין לגרמייתו עצדן לקצל פרס והשני שפועה למען ה' הוא האצ. והצן
 חיי לעצדו צלי שום פרס ולא נקי חיי צצחי יוחר מועלה. צצחי חי שפועדו
 לאצ כי אחה אציו ולא לקוס ד"א והחי הצ' מחלצט צצחי חי תחחון ולא
 נקי חי חי. חחו (ישעי' ל"ח י"ט) חי חי תוא יודך. שפועה לצי צחי חי אי
 יודך אצ לצניס צצחי אצ לצניס. חחו לכל לדיק ולדיק הס הצ' צחי חי.
 חי תחחון וחי עליון :

יישעי' מ' כ"ח) לא ייעף ולא ייגע אין חקר לתבונתו. (צ"ר פ"ג. אחיות.
 דר"ע. וילקוט שם ומחשוונא) כצצרה הצ"ה אח העולם צראו
 צחי וכו' שא"ל לקמוץ פיו ע"כ. (זה"ק צראש"ה כ"ו צ). ועי חגיגה י"ד צ) אר"ע
 לחלומידיו כשהגיעו לאצני שיש טהור אל תאורו מים מים שפוא תסתכנו
 עלמיתם. שפי (חלים ק"א ז') דוצר שקרים לא יכון לנגד עיני עיי. פי
 שיש מים עליוני ומים תחחוני. מים נקרא השכל שהוא החורה. שפי (ישעי'
 כ"ה א') הוי כל מוא לכו למים. ויש מים תחחוני שהם מדרגות תחחונות
 סכל תחחון והכל נצרה צהחורה. כוולא הכל אחרות אי מריש נקודה ע"ס
 המדרגות כי יש " עילאה וי תחאה כי כל העולמות מיי אי ילאו. ר"ל הייד
 היא גולם שמונו יכול לעשות כל מה שירלה. כל אות תפלה היחה מיי
 ותכל מה שצצרה כל העולמות וכל המדרגות וכל וות שיש צעולם הכל תוא
 וואות יי. כי א"א לעשות שום דבר צלחי אות יי ותכל צכו צאות יי מריש
 נקודה ע"ס. וצחי יו"ד שהיא גולם שמונו כחפשו לכל האותיות צהחלקס
 ומה שלריך לעשות אותיות הס עולמות. וסוף דבר הוא עולם השפל ג"כ יי
 גולם. כי היא ג"כ גולמא. כאמור צוחר (צחקונה א' צ') כיון דמטי חוץ
 ומה שפועה ומהודעחא. כולא קתינא כקדומיחא. כי א"א וקחוס הדבר כמו
 גולם. ולריך לעשות גולם הזה שהוא ענין נקודה אי גולמים להפרט לפרטים
 שיתגלה ויחפרט. כוולא יי ראשונה היא קתינא יי עילאה שמונה כחפשו
 העולמות ומהיולי וצא לקוף מדרגות יי תחאה ג"כ גולם קחוס כקדומיחא.
 ולריך לפרטו לפרטים מועי שהכל קחוס כנקודה אי " גולמית. חה לריך
 לחקן עיי נקודה אי שצצב שהיא תחחיות שצצב לעצדו צלי שום פכיי רק
 צחחיות עס ה"י היא נקודה העיקריה שצצב לצ שלום. וצנקודה זו תחקן
 הנקודה יי תגולם שפועה אחת לפרט עיי שוחגלים לו כל חפרטים ושהכל
 תחבורא יי ואין צעולם שום דבר זילחו כאמור אפס צלתך. כי הכל גילוי
 אלקוחו מריש נקודה ע"ס. חחו יחרד גוור סיי עילאה עס " תחאה. שאין

אמרים

דקוטי

דבר יולא ומונו חיו רק הכל גילוי אלקות זכך הדברי שצעולם. ואז ומהעלים
העולמות כי בהסתחן תלוי ההעורכות כולם. כטוהעורר לוועה ומהעורר למעלה
כל העולמות ע"ס העליון ובעטה יחוד. והנה מים החתוכי הס סוף המדרגה
זוכין אכן צעיקן למהיו קדם וולכא. שהמדרכות החתומות רובות להשתלוח
להיות קדם וולכא. והנה מוחמו של הקציה אמת (שצח כ"ה א') כי אמת
הוא מריש נקודה קוד א' אלופו ט"ע וע"ס המדרגה שהיא חיי סוף אמתיות.
ששם חיי חיי חיי חיות (שס) ששם ונקוד הצחירה וע"י חיי שהיא אמלע
האמתיות הוא החיצור שמתצר ומדרכות החתומות עם העליונות. כי זכ"ד
לריך להיות מדה ומולעט לעזר שכי קלות והוא חיי נמלא כשמשקש החיי
ששם חיי חיות הצחירה טו"ר ומחזיר הרע לעוז ונקשר לעולם הוא אמת
נקרא. אבל כשחיו ונקשרו ללופו ט"ע חקר האי ונקרא מת. שאפי' לומר
ומתפלל ועושה מרח חין צוה שום חיות רק וחיס. שהשע"י צחייהם קרו"י
וחיס (זכרות י"ח א') צחייהם שלהם קרו"י וחיס. והוא שקר. כי הנה
האדם צעזדוהו צחרי"ר וציח ההפארות הצורח שמתפאר הקציה צו. כדכתיב
(ישעי' מ"ט ג') יקרא אשר צדך מתפאר. זה נקי ש"ן דלתה ראשין וכיון
שהאדם עוזד כך כולד ההלצהו גדול צחיות. אך כשאין עוזד כן וסוכה
צחלוטו ש"ע נקי שקר שנתקרה הש"ן דלתה ראשין צלי ההלצהו. והנה
כשהאדם ומתפלל ולומר ומדבר דצורי"ר צחיות זה אצנים כי האמתיות נקי
אצנים צקי יכירה. אומם ידע שצאמת לאו דוקא כטלומר או ומתפלל הוא
צא לאמתיות. רק אפי' צכ"ד שהוא עושה הכל הוא ע"י אמתיות. והכל היא
עבודה לורך צוה. כי כל פעל ד' למענהו (משלי ע"ז ד') ר"ל כל מה צברא
לכבודו צרא. ואלל הקציה כצודו והוא הכל א'. נמלא הכל גילוי אלקותו
שהוא כצודו. וצאמת כשעושה אפי' וחי"ו הוא ע"י צבור שהוא ע"י האמתיות.
וכנולא ע"י וחי"ו מוליא כי צחיות ונציאן צעולם לחיקון. והו סמורה ר"ל
לדבר המוקף. סמור סמור כי הכל נעשה ע"י אמתיות. והכל כצרא ע"י אמתיות
כנולא האמתיות ונקישין הכל. ונקי סמורה שהאדם ונסתמר ומוליא ונציא
אמתיות צאמת. אך מיי שחיו ונצין נראה לו שרק צתפלה או צלומר הוא
עבודה ש"עוד צחיות קדושות. אבל צאמת הכל שקול רק שהענין השני
הוא עבוש ומתה. הסומר. ואין ומתכל צו ומתה שהומר ומשקי. כשא
מורי (שנות צ' ג') ותקם לו חיצה גומא. שלקחה חיצה ודצורי"ר שסם ג"ו
מיה. כניה הוא החיקון שאדם לריך להיות ניה ואין. וצאה א' צוקוס הי
שהוא גלופו ט"ע שטורה צע"ה. רק ותמורה צומר שהוא חומר ומכסה
דנחעל"ע ע"י החינור. ותשם זה את הילד אלו ישראל ינד שעשועים ותשם
צקיף המדרגה. כדי שוטם יע"ה למעלה כאשר יצא לקון. על שפת וסור
בישקף ע"י דצורים הי"חור חיי חיי. שיי שכלים הם דצבור כנודע וד"ה.
הש"ס סוף האור מן המסך. כאנורם צוהר (חז"ע ע"ז צ') שיתרון החכמה
מן השכלות וצנים החכמה יחד כשהשכלות נכלל צחכמה נעשה החכמה

יוחר גדולה כיון שכלל זה עוד דבר ויוצן. זהו יחזון המכונה מן הסכלות (קהלת ז' י"ג) והיינו כשאלם וצין שזה הסכלות ועיי"ה חזר למכונה וכלל הסכלות במכונה שע"י הסכלות בזה המכונה. זהו (יוחס ס"ו ז') זדוכות בעשות לו הזכות כשעז אל העוז ויוצן. ונחזור לענין. שונים עליונים ווייס החתומי הוא ענין " עילאה וי' תחאה. ולריך האדם לידע שהכל אחדות. זהו (צודצר ז' פ"ו) עשרה עשרה ש"י הראשון עם הקוף יחוד. לזה לריך הבק שיהי' בכפיפה שיהי' צודרגת וי"ה כאומר לעיל והוא צצקל הקודש. ר"ל מחקל של מעלה. שהוא המחלל לנעלה לתקן הכל הי' צצקל עצא הכל למדרגת וי"ה. וכן כחוצ צהקצ"ה (יסע"י כ"ו ט"ו) אשכחן וזה דכא. כשאלם זה אל מדרגת וי"ה אזי רוכב על החומר ומכניעו. ומצין שהכל גילוי אלקותו והכל אחדות גמור. זהו (נכות כ"ד א') זה עמוס והעניין על אחת ולדיק בלומותו יח"י. [צגמי א"י זה מצקוק כ"ו והמקרא הוא במצקוק עשה"ה. הנוקד]. הכונה עמוס ולי (צראשית וי"ד י"ג) ויעמוס איש על חמורו. שכתחזקו להעניין על החומר והכניעו אותו. זהו עמוס הענין על א' שהיא חמורה שהכל אלקים כאומר. נאלא עלה ומדצרינו פלריך האדם ליחד כל המדרגות. ולא לעשות פירוד וחילוק ח"ה. זה ענין ר"ע כשתצואו לאצני שיט עיורו שהם אחיות עיורים שהוא הלימוד והתפלה שזה נראה לכל שהוא עיור. לא התעצו והחמור ווייס ווייס, לעשות חילוק שזה ווייס עליונים. זה החתומים ר"ל שאר עניני צ"א. באונת ל"כ שהכל אחדות והכל ע"י אחיות כאומר למעלה. והאומר לא כן מורה שהוא עישה פירוד, נאלא הוא צפיודו, וזה שנה תסתכו עליונים שיהיו צעולם הפירוד ח"ו וצאונת אש"י לומר אחיות שכלו אקור לומר, כעוצר צזוסר () ואי תינא הא אסלק עץ החיים וכו' ליה חנן פירוד, כי באונת השחא זה עולם החיקין כצ"י, והכל זה לחיקון וזה שכלי, רק האדם כופל ורחוק מן האחיות, והוא צצצירה צעלמוה אצל כשעכניע החומר ונטיג ונחקרב ויודע. שהכל אחדות ונעוסי שני דוצר שקרים ג'י, כי העושה חילוק ופירוד הוא עלמו צפיוד וצצירה. ודצורים שלו הם שקר שיינ ק"ר כא'. זהו דוצר שקרים ג'י והנה לצוא למדרגת הכ"ל לריך יגיעה להכניעו להחומר כעוצר לעיל. זהו לא ייעץ ולא ייגע כשאין יגע ע"ז אז אין חקר לתצונתו אינו וצין כ"ה, זהו כשצרא את העולם זה צראו זה ונולאות הפה, כו"ט (צראשית ז' די) אלה תולדות וג' צהצרא' זה צראו. שכל חזקס וצריאותם ע"י הי' ונולאות הם אחיות, זהו זה צראו. שא"ל לקמוץ פ"ו כ"ו, וכל המדרגות מניש נקודה עד למטה הכל דיצור א'. נאלא הכל אחדות א', כל המדרגות כאומר כיון שמוציור א' ילאו וא"ל לקמוץ פ"ו לצרור עוד מדרגת ע"י דיצור שני, כי הכל דיצור א' מורה שהכל אחדות, וכל קלקול יחזור לחיקון, וכל רעפ למוצה :

() . כשרצוה אברהם ליטול חיות ילמק צנו אז נקרא ירא, שני (צראשית כ"ו י"ג) עתה ידעתי כי ירא ג'י. כח"ז

אמרים

לקוטי

(חלים פ"ט ג') כי אונתי עולם חסד יצנה. הצ"ה צרה העולם כדי שיהי צנין לחסד. ר"ל כדי שיחגלה חסדו צעולם, וחו ע"י ויי שיהי שיקבל חסדו וחו אונתי עולם, וזה שאונתי עולם, הוא כדי וחסד יצנה שיהי צנין לחסד שיחגלה, והוא חסד של אונת שעושים עם הנחיס (רש"י צראשית ו"ז ב"ט וצ"ר) כי הנה כל ההשפעה ע"י החורה וכל המסרונות לריכות להתחללוח ע"י החורה, כי אורייתא וקוצ"ה חד, וכתיב (חלים פ"ד י"ג) כי שמש ונגן ד' חלקים שהוא כונו אור השמש שמונו וקצלה הלצנה עד שמתחללה, וכל המסרונות הם צקוד אור הלצנה והמילואים הם צקוד אור השמש והחורה נקי חורה חסד כדכתיב (ועלי ל"ח כ"ו) פיה פתחה צחכונה וחורה חסד על לשונה שהפתיחה היחה צחכונה לאורייתא ונחכונה נקפת ונחפשה צהגלות חסד, וכל המקד"י הם גנחיס צחורה. שכל ויי שלריך לקבל ללולוח מסרונות לריך לדבק צחורה. וחו חסד של אונת. כי החורה נקי ג"כ אונת וחסד. והוא חסד שעושים עם הנחיס עם ונרבה הפחוחים והדלים צבלות החסד עליהם נקי חסד של אונת. ליה להו ונגרתייהו כלום. ולכן יש הי חונשי חורס שהם הי"ט. שהם כללות כל המקדים שלריכין להשפיע צעולם והכל גנח צחורה צ"ה חלקים. ד"ו חסד שלריכין לחונות גנח צפי הונן, וכל שלריך לקבל חסד חונן ידבק צפי חונן צאונרו צכל יוס. ונחיס יושפע חסד זה וכן שארי דברים כאו"ח צונקוננו. אך צאונת אנו רואים שהלדיקים הם צדוקת אע"פ שונחדצקים צחורה. אונס הטעם ע"י דבר הידוע כונו שאור הלצנה צההקצותה אל החמה כל ויה שהתקצו ככה יפתח ויהנעע אורה. וכפי רחוקה ונשענע ככה חוסף להרחות אורה ליושצי חצל אשר צשציל זה צענה חונולד שהתקצת הלצנה צחכלית הקירוב אשר ונכו שחיהם ונכוונות זו חמה זו שאז הח"י ירה הפונה כלפי ונעלה אל השמש יאיר וח"י הפונה לנעה ישראל צקדרות וחיפך זה. כאשר תרחק הלצנה עד שח"י חונה צנערצ והינה צנחרס אז נל"י השמש שופעים על הח"י הפונה לנעה כ"ה כל ויה שונהקצו. האדם צחכלית הקירוב ונחדצק צחורה אז צאונת הוא ונאיר כלפי ונעלה וקדרוהו כלפי ונעה. ר"ל שהם הנחקצרים צחכלית הקירוב ונחדצקים צחורה ואורייתא וקוצ"ה כולא חד אינס ונצקשים גדולה לעלום. רק החלק דבק צכל זה כל חכליתם. ולכן הם צכאן צדוקת ולנעה שאין וקצלים פרס ואין רואים צזה. וכן ויה שיחרתקו קלה ר"ל שחפלים לקי"פ נשפע עליהם רב שפע. והוא כשאלה (שמות ל"ג י"ג) חודיעני נח את דרכיך ג"י. (צרכות ז' אי) ויינ יש לדיק וטוב לו ויש לדיק ורע לו כ"י וכתיב (שם פסוק י"ט) וחורתי ג"י ויתצאר לקמן. והנה ארז"ל (מ"ק כ"ח א') חיי צני וחונני ל"א צוכותא ח"יא ויילתא אל"א צמל"א ח"יא ויילתא. והקצו צחוקי הא אונתי אין ונח לישראל ע"ש. ואונר הצעש"ע זלח"ה איין ר"ל דבר שהוא אין שהוא חר"ן סנקי איין לרוב העלם שאין ושיגים אוחו זהו ונח לישראל ע"כ. והו כונת רז"ל צאנרס לאו צוכותא ח"יא ויילתא אל"א צמל"א צמ"ל א' . שהוא חר"ן

לקוטי אמרים כג

וזה שגזל וכן הרלוין. כדכתיב וחיתתי את אשר אחסון צרלון ואי הוא רלון שגזל ראשית הכל והוא לנעלה וחכות. כי וזה שנוגע בזכות הוא אינו חסד על אונת שנוגע לו חשלוס. וחסד על אונת הוא צרלון עלי זכות אפילו. וזהו צו"ל "אי הלוי הדבר והוא חסד על אונת. ונקי חסד ח"ק "די שמק על ודרכה דלים לקרצס וזהו העיקר. ולכן עד"ז רלה ילמק ליתן הצרכות לעשו כוונתו היחה שע"ז אשער שיחקרצ עשו צהשפיע צו חיות זה על צרכת חסד שהוא ח"ק "די ככ"ל. והקצ"ה ידע שלא יועיל לכן קיצצ סיקצלס יעקב. וכחזור לענין שכל החקרותו שהם צקוד הלצנה ונחונלחות ע"י התורה שפ"ח השנוש ונקי תורת חסד. וזהו (צראשית צי די) אלה תולדות השנוים והארץ צהצ"רלס. והאונרז"ל (צ"ר פי י"צ) באצ"ר"הס. והכל אי כי צה" צראס (ונחות כ"ע אי) והס חקדים האונורים לנעלה שהס הי כגד הי חוונשי תורה. והנה תולדות שונים וארץ שהצוה ונהס הוכדה הוא ע"י החקדים שיחגלו להשפיע צעולס. ע"ז נחשו תולדות צעולס. ר"ל כ: וזה שלריך להחגלות לצ"ח. והנה חקדים הנשפעים ונעלה הם אור ישר והנודרות הדלות הנחקרצות וחזרות לקבל חקדים הלריכים לתן נקראוי אור חזר ועל ידי אור ישר שהוא חקדים הנשפעים לעולס ועל ידי שיש וודרות הדלות החזרות לקבל ומחעלות לקרצ לקבל החקדים הויח הולדה שנחגלה. כי צלתי זה אין צנין לחסד באזור לנעלה. ואצרהס הוא צעל החקדים הישר וזהו באצרהס והוא הודות השנוים והארץ. והאור החזר לקבל הוא צהצראס להיפוך אור חזר. וכל החקדים גנוזים צתורה באזור שהס הי"ח כגד הי חוונשי תורה. אך ע"י החקרות רצ שונדקיס עלום נחצול אורס כגד אור רצ ולא כיכר דל לפני שוע. ולכן גבי ונשה כשירא ונחציו זכה לחוונת די יציעו (צרכות זי אי) ר"ל שהיחה לו יראה והחצייט להשיג צוושג זכה שהיחה היראה קוונה שליונה יראה שליונה כי הי ונחמק ונפני ירחשו שאינו ראוי לכך זכה להשגה גדולה ואז הי ונאיר צחכלית הארה. ככ"ל סקצת אור הלצנה ונפני ריחוקה ונחשוש. וזהו (צ"צ ע"ה אי) פני ונשה כפני חוזה עלי שום חקרן שהוא חוונה שליונה אצל יושע צ"כ כער לא יווש ונחך האוהל (שנוח לגי י"ח) ונפני החדצקותו הנויד לכן ונפני החקרותו הוקען אורו ככ"ל. כי ז"ס (חולין סי צי) א"ח לשני ונלכים שיסתנושו צבחר אי והצן. והנה נחזור לענין שהתורה נקי תורת חסד ואצרהס צחחלה נקרא אצרה שהשיג התורה צראשיתס היא פתוחה צחכנה כדכתיב פי פתחה צחכונה. עס נעלונה, והחכונה היא כונו אצ הוולוד לצבו. ונקי א"צ ר"ס שהשיג תורה חכונה צרוונותה. ואנר הקצ"ה (צראשית י"ז הי) שיקרא שמו אצרהס הנכי מוסיקי הי על שונך שכל עיקר הוא לגלות תורת חסד לצאי עולס שהס הי חוונשיס הי"ח ככ"ל. לא כאשר עתה צדקות צכללות כונו שהשיג לצדו כולל עלה ונדרינו שיעקר החגלות הי צצזיל צנין חסד שהוא באצרהס ויהי ויי שיקצל חסד שהוא אור חזר צהצראס. והנה חסד אלנו לא הי ויי שיעכצו הי ומחפצנו ע"ס

דקוטי

אמרים

ע"ק נודרגה לכילס צטוה כי כן ביצעו. ונמלא היי הכל כצתחלה והעיקר היי שיהי ווי שיהיה לריך לקבל חסד לנולאה חסרונו כדי שיהקרב לנושפיעו ויהיה כיכר החסד. ר"ל צנין החסד צעולס שהצורח חסדן לכן לריך שיהי ונעבז להשפעה החסד לנולס התפסמותו. וזהו כשרלה אצרהס ליעול חיזה ילחק צנו כוי. כי ילחק ציחרו צתיקונים. שנקי ק"ץ ח"י שנותן קץ לחיזה. ר"ל כי החסד שהוא אצרהס היי ונחפצו עד חכילה התפסמות לכן היי לריך לעדה ילחק ק"ץ ח"י לנולס התפסמותו ככ"ל. שהרי כתיב צראשית צרה חלקיס. שחכילה הצריחה היי צעציל הירחה שנקי ראשית צעציל שהתגלה ירחה זאס לא היי לנולס ונעבז לחסד היי ונשפיעו נהכל צצוה וצטלה הירחה והחנקס עשה שיראל וילפניו (קהלת ג' י"ד) לכן לריך לנולס ודה החסד וזהו עקדה ילחק. ר"ל שוודה ילחק קץ היי נחקשרה צאצרהס צהיח חסד. ר"ל בגס החקדים יש צהס וודה לנולס שלא יתפסמו שהיח וודה ילחק. וזהו כשרלה אצרהס ליעול חיזה ילחק צנו שאצרהס לקס ודה ילחק אצוריה שזא יתפסמו עד צלי די נקי ירח שע"ז נחגלה ירחה כלעור לעיל :

(שבת כ"א ב') בשבכנשו זינים אהיב"ל בוי ורא מצא"א אלא פך א' ש"ל שמן

שה"י מונח בהותמו של ב"ג בוי. כתיב צראשית צרה חלקיס.

צעציל הירחה שנקי (חלים ק"ח י') ראשית חכונה ירחה ד' כי החלקיס עשה כל העולמות שיראל וילפניו. זה עיקר הצריחה של כל העולמות. והנה גס צעציל החורה וישר"ל שנקראו ראשית (כ"י צראשית וצ"ר פ"ח וילקוט ירוני צ' ונחנהווא) הבל צעציל הירחה כי החורה וויכר והדרכה לירח ונפני ד' ונגלה חלקוהו. וכן פרח החורה חכ"י ד' חלקיך. ולוונס חרזיל (צצח פ"ח ח"י) צריך רחונכ"ל דיהב חוריאן חליחלי לעס חליחלי ע"י חליחלי ציוס חליחלי צירח"ל חליחלי. הנה כתיב (צמות י"ע הי') וסייהס לי סגולה. צחי סגו"ל ששהי נקודות ונחונגות צהכרע של נקודת חליחלי הנוכרעה ציניהן צין שני סקלוה וזא כיכר ונחגלה הדצר ע"י הכרעה של דעה צין ספסכיס. וזהו סגו"ל חלה נקודין. ולכן היי שהגלות הדעה צירח ג' שצו קצלו החורה ונחגלה הירחה צעולס. ירחה ד' ראשית דעה (ונשלי ח"י). והנה צחונה כנו שאחר ניסן היי החודש הגי שצו הייה קצבה"ת. כן אחר השרי שהוא ר"ה צחודש הגי שהוא כסליו ג"כ ונחמיל החגלות. וה"ל הכנה לחודש הגי שיהי אחר ניסן ראש לחדשים והוא חודש סיון שאז יחגלה ונשס הדעה צקצה"ת. וצחונה צכל שנה ושנה חזכרים ונעשים צכל דור ודור כענין שהי צתחלה. וצכל יוס יהיו צעניך כחדשים כאלו הייס קצבתס ווהר חורצ (רש"י דצרים כ"ו ט"ז וקפרי וצרכות ס"ג צ') וצחוכה הוא חינוך להתחנך לככס לודרגה הירחה ונעט ונעט עד זמן הכ"ל. כי כן ח"ל ליככס חיקף לנודרגה גדולה צלחי החינוך ונעט ונעט עד הזמן הכ"ל שיוכל לקבל התענוג הגדול שיהי אח"כ. והנה חוכ"ה הוא לירוף חכ"ו כ"ס. שהיח חכ"י ח"ל ירחה חכ"י כ"ס. כי ודה הנוולך היח ללוה על ענוו כה וכה יעשו צלי שוס שינוי וירחאו

דקוטי אמרים כד

ויראחו על וולך. וצחוכה [אולי ל"ל וצחוכה. העסקי] הוא המינוך ליראה ודת כ"ה. והכנה לקבל את התורה. והכנה שני היא צריסן שצו ילאו ונולרים. הוא שהיו ישרא צקטנות השכל. וזה נקי ולייר על י"ם המכונה וסוף על המכונה וכיון שהיו צקטנות צלתי אפסרי לקבל התורה שהיא החגלות הדעה שקטן אין לו דעת עד שצאו לגלות השכל וילאו ונולרים וקצלו התורה צדש הגי. ונולא ע"י שתי הכנות אלו יוכנו לקבל דעת התורה. וכל הכנה הוא לי אהי אכא זמין לאיחגליא. כי עדיין אינה רק הכנה. והו (שנות גי י"ד) אהי אקר אהי שתי הכנות. (צרכות עי צי) אהי צפעצוד זה הוא יליינו. ואהי צפעצוד וולכיות צפעצוד היוכים שאז נגאלו כאקר יתי. והיתה ג"כ הכנה כצוצאר. והנה ענין הדצר בן צעאנות עיקר המכונה יראת ד'. כדכתיב (תלים קי"א י') רלשית מכונה גוי. אך אונס יש מכונות צמון וכולן תלויות ציראה אי איכא יראת ד' אין ואי לא לא כי הוא נוטיב מכונים אחר. שאש"פ שהיא מכונה היא אחרים למכונה. אצל המכונה הפניוית היא רחוקה ונהס כי הם צלתי יראת ד'. והנה כל העדות והשכלים הם כלים להיות שירה צחוכן אלקית אך ופני שהאדם נפג ונדגיי ונשתנוש צונדות ומכונות מלוכות חיו נקי כלים רקים. וכשאלס זוכה וקצ ליראת ד' ונוטיב הכל אל המכונה העליונה להצ"ה ונחוללים הכלים הרקיקים, והש"כ (נו"צ ד' גי) לבי שאלו לך כלים גוי כלים רקים אל תנועטי ויוצן. והנה כשנכספי יוכים להיכל וענולו כל השנונים הם המכונות כי הנוטיבון לחוף ולא נשאר כ"א פך אי והוא יראת ד' שהיא אי צלצד. כדכתיב (איוב כ"ח כ"ח) הן יראת ד' היא מכונה. שכן צלי יוני קורין לאי הן (צצח ל"א צי) והי ונוכה צחותנו על כה"ג. כאנור (סנהדרין ל"ט א') אלקיבם בהן הוא כוי. והנה חותנו אונת (שצח כ"ה א') סוד רלש תוך סוף. שהצ"ה סורה צרלש תוך סוף והו חיתנו אונת. ואף דכתיב (דניאל ח' י"ג) והשלך אונת ארלה הייכו שאפי צארלויות נשתלשל צכדי סנוכל להגיע עדיו לכן הולרך להשתלשל ע"ס המדכנות. גאוחה המכונה שהיא היראה נשארס זחין סס ונגע עכ"ס כי נקי ירוקלי"ם ירל"ה שלינ"ה. וע"י האי שנשארס כיכל לחתן כולם להציא כל המכונות והשכלים לעצדות ד' ית"ש. וכנצוצאר לנעלה ע"י המינוך נעט נעט אז ילא וכלל קטנות השכל ויגיע אל הדעה שהיא הנות רלש כי צצחי הקטנה נקי צלתי רלש וכצצא לדעת נקי הרות רלש שהדעת הוא העיקר. והו (תלים ק"י ז') ונחל צדק ישחה גוי כשישתה ונחל ההנוטה צדק ההכנה וההדכנה ע"כ יכים רלש יצוא לכלל הדעה. ואש"ר כהפך לזירוף רל"ש ע"י אהי שהוא ההכנה. והו (שצח כ"ג צי) הרגיל צניח היוין ל"י צכיס ת"ת. כי צאונת אלהים ג"י הטצע והאלס לריך להפטיע עלנו וכל טעויות כי הטצע הוא העיגול העקצב כל העולם צכלל כישרא כאונות כנצוצאר צוני"א וישראל לריך להפטיע עלנו עד שיהא ישר לל"ל. והו נקי רצוע דכסיק ונו ענולא כי הנה הדי יסודות שצאלס ייהס צאות כל העדות הטעניות והן ד' יסודות של הנפש שהוא הדס. כנו"ש (דצרים

י"ג כ"ג) כי הדם הוא הנפש. וכשאלם ונפשעו עלונו וד' יקודות דם ונחלצק ל' יקודות עליונים של הוי' אז יולא וון העיגול של הטבע וכנסק לרצוע ד' יקודות עליונים ונקי אז אלם שהאי הוא אלפוס ט"ע דם הוא הנפש ויוזן. ואז הוא חיבור הוי' אלקים חסו הרגיל כל הרגילות והטבעים החיפון צני"ח צנוה שמוחק כר ד' נשוח אלם לחינוך היראה, הוין לו צניס ח"ח ר"ל שעיקר תולדותיהם של לדיקים ונע"ט היא הסולדה שלו וחסו צניס ח"ח הסולדה שלו היא ום שנוציא הכל לחכוה עלמייח העליונה וכל החכוה מדציק לשרשו כנוצור למעלה צענין כלים רקיס כי ונחמלאים ונשון החכוה. חסו (סוף ונקי כלים) אשריך כלים שכנסת צעוואה ויראה צטהרה ויוזן. ועוד פ"י צטהרה כמו (יווא פ"ה וי"ח) עסרו של ונצח שהוא חנלעו של ונצח. כן היראה היא ורכו כל העולמות ונקודה חנלעית וכצצח לנדרגה זו ווציא הכל אל הנקודה חנלעית שהיא עהרה ר"ל חנלעית. והנה לא ה"י צו רק להדליק יוס אי. ר"ל כי צחונה ונודה היראה לא נוכל להשיג רק יראה הולך ונולא ונחלה ודה הנלכות לצד ונעשה כס :

(תהלים ל"ז כ"ג) מד' מצעדי גבר בונו ודרבו יחפן. כי צחונה ונה שהלדיק אזיל וודך לודך ונצור צחקוים לזחחקך צחר קוצ"ח וטכניתי. ונה שנוקע ונוקוס לנוקוס הוא ונשוס שאחרי ד' ילך ודיו לעצד כ"י (צרכות כ"ח צ"י וע"י צ"ר פס"ט) וענין הדצר הוא שכל הדצרים סלריבין העלאה חין אלם נוגע צוה שנוכן לחצירו (יווא ל"ח צ"י) כי צחונה כל אז"ח עוצד ד' לפוס ונה דנעהער צלצו. וזה נקי שערס וי"ט שערס כללות כולם. וכ"ד לריך לננוק צשער שלו ולא צשער אחר נולא חין אי יכול צשער שלו ונה שנוכן לחצירו לפי שיעורח דילי. ולפיכך לפענוים לריך לנלעל ונשער לשער. כי שס יעלה דצר הלריך להעלות צשער שלו. חסו שהצ"ח ונקצצ אחתו שס. וחסו וד' ונלעדי גצר כוננו שהוא כונן חלעדי גצר ודרכו יחפן ר"ל הקצ"ח חפן ודרכו של עלונו כ"י כי האדם צלחי ונצזון ויודע צלחי הצ"ח צעלונו חפן שיחעלו הדצרים. ונולא זה נוסע והצ"ח עושה ונה שחפן דהיינו דרכו של עלונו כ"י. והנעס כי יפיל לא יועל ע"י אחר ר"ל לא יוקס ולא יחנשא כ"ח עי"ו השער שלו. חסו דלזיל צחר קוצ"ח וטכניתי ויוזן. ועוד גורס לזה כנוצור צחקוים נודד הוא ללחס אי' דנרחס עלי' לא גרס לחיתחרכא כ"י. כי צחונה שחורה נקי לחס וכחיצ (ונשלי ט"י ה"י) לכו לחנוו צלחוני ג"י. וכשעוסק צחורה כרלוי אז כל הששפעות צחות ע"י שחורה. אך ונפני שאינו עוסק כרלוי צלחונה של חורה דסיינו לשונה ונפני כן הולך להחחקך. וזה ונצור שס צחקוים נודד הוא ללחס של חורה ששוסק צה. ונפ"ה אי' ר"ל שאינו ונשיג כלום כאלו אונור אי' זה הדצר שלריך להשיג דא גרים לנארי חורה שיחחרכו לולא זה לא היו לריבין כי היו כל הששפעות צחות אליהם צנוקווס ע"י שחורה. ונחזור להענין שהאלם נוקע ונוקוס לנוקוס להעלות ונשס דצרים הנוגעים חליו שהיו צחשכות וע"י עוליס

אמרים כה

לקוטי

עולים. והוא ענין הדלקת נרות שהיתה צ"ה והוא מדליקן וחסכתם וואריים
 חה לריך להעשות עד שהכלה רגל מן השוק (שבת כ"א ז') ויוזן. ולעיל
 כתיב (ישעיי"א ע"ג) כי ואלה הארץ דעה גוי. ולא ילכונו לה. רק כאשר סי' ציורי
 שלמה איש חמת גפנו גוי (וי"א ה' ה'), דקיינוא סיהרא צאטלמותא ולא היי חסרון.
 בדכתיב (ישעיי"א ל"א) והיי אור הלצנה כאור החמה גוי. אונס אע"ג דכתיב
 (דברים ע"ג י"ח) כי לא יחדל אציון ונקרב הארץ. הענין בן שר"ל אמרו
 (ויק"ר פ' ל"ד) יוחר וונה שצעה"צ עושה עם העני העני עושה עם צעה"צ.
 כולל צאורו העני הוא המושפע לצעה"צ והצעה"צ ונקבל. ואלו היי האדם
 וצין זה לאותו היי רדף אחר העני לחה לו כי הוא ונקבל ווננו יוחר.
 אונס הדבר הזה שצחין ענין הדלקה זו הוא צלות וצטל זה רחוקים
 ודלקה כי היי צלות שאין וצין זאת צאונה. אצל לעהיד ואלה הארץ
 דעה וידעו הכל כי יוחר עושה העני עם צעה"צ. ילא דבר הדלקה ונגלות
 ולא כולל הווקבל ומושפע. והו אור הלצנה שהוא הווקבל כי כל ווקבל הוא
 ענין הלצנה והכותן הוא אור החמה. ולא יתיי אור הלצנה הווקבל כאור
 החמה כי ידע שהוא וושפע לו יוחר כמאמר רז"ל. וכולל (משלי ל"א י')
 אשה חיל עמרת צעלה כענין האומר כי יוחר וונה וכו'. וכל התקדמות
 להקצ"ה א"א צלתי לקה. בדכתיב (דברים ו' ה') וזבל וואודך ודייק צבל
 וואודך לא ווקלאו. והנה אמרו"ל (צרכו ס"א ז') יש לך אדם שגופו כ"ה
 הענין כי ציוריה אורך יורם וצמאלה עושר וכבוד לנניינייס כו' (שבת
 ס"ג א') כי יש צחורה יוניאל ושואלאל. יש אדם שלוווד ועוסק כו' (שבת
 עושר וכבוד צ"ה) שואל ווגיע לנצוקטו ע"י עסקו צה. ויש להיוון
 דהיינו אלפה לגוול עושה"צ שהוא אריכת ימים שכולו ארוך והוא יונין של
 חורה והם צ' צ"ה שצבל אדם יונין ושואל. אצל צאונה עיקר העבודה
 שיפשיע האדם עלונו וכל הנצוקטים הוא קצלה פרס והכל הועלה עלונו.
 אלא לעבוד רק לכונה אי' להקצ"ה צ"ה ק"פ רק וואחצחו וואוד ויעהיק
 עלונו וכל הודות והנצוקטים לעלונו. וה ענין עהיק יונין שנעתק ווכל הודות
 רק דציק צו יתי וליה שואל צהאי עהיק יונין שאין שם צחי' יונין ושואל
 רק כולל יוניאל. אך ומפי שהדעה צללות אין יודעים איך עיקר העבודה
 לדעה אח' ד'. והנה ושה היי צחי' הדעה של העולם ורולה לקרב הכל
 אל הדעה העיקרי והם הציוע אחרי ונשה (שמות ל"ח ה') ונה שהוא אחרי
 הדעה לא הדעה העיקרי כי חסדו שנושה לכבוד עלונו הוא דורש ורולה
 לחועלה עלונו ח"ו. שזהו (סנהדרין ק"א א') שמשדוהו צאטה איש. ר"ל
 ויקבל שהו ווקבל הועלה עלונו אצל צאונה הוא רולה להצי' הכל אל הדעה העליון;
 ודברים כ"א י"ג) והיית רק במעלה ורא תהי' למשה גוי. (צ"ר פ"ג וצ"ק"ר
 פכ"ד) יכול כוונתו. הלמוד לוונר רק. גדולתי לנעלה
 ונגודלחכס ע"כ כתיב (איוב כ"ח כ"ח) הן יראה ד' היא חכונה (שבת ל"א ז')
 אין לו להצ"ה צעלונו אלא יר"ש צלצד כו'. טכן צ"ה יונין קודין לא' הן כי

אמרים

דקוטי

חודע וזה שארז"ל בענין זה (סנהדרין ד' ז') עטו צבחפי שהים פה בצאפריקי
 שהים. והענין שכל מה שצבולס אין להם מיות רק ע"י החורה שהכל נחמזים
 זה וכל האומות לולא שהיו כ'ו' בחורה לא היו נחמזות כלל חכרון על
 ס"ח הוא הווייתן וחיותן כי לכל דבר שצבולס יש אחיזה צאחיות החורה.
 ולכל אומה ולשון. ועטפת הם אחיזה כחפי ואפריקי כי נטעו נמשך מיות
 לכחפי וכן השאר ולי יוכי נחמז צהן ירחח ד' גוי. צצלי יוכי קורין לאי הן
 זהו מיותם. והנה כבר נוצאר כשנכנסו יוכים כ'ו' וכשאר רק פך אי (שצח
 כ"ח ז') והוא ירחח ד' כנוצאר לנעלה. ירושלי"ם ירח"ם שלימיה שאין זה
 נגע עכו"ם כלל והענין. כי צאח עיקר הירחה הוא י"ש הרומוות דליהו
 רז וקליט עיקרא ושרשא דכל עלמין שהוא נעולל כל עלמין ואיהו נעלי
 כל עלמין ובעל כל עלמין וחמות כל עלמין כ'ו'. אונס כשהאדם נופל ונדרגה
 ואינו נשגי זה אז הירחה נולגלות עלמה ע"י לנאומים בענין ירחח העוכס.
 חוה ענין הרלועה ד"נו האב וכה צנו ברלועה. ואח"כ נורה לו קישנור
 הרלועה שלא חאצד בן הענין צאחיות שהן רלועה ואנו שומרים הרלועה
 שהרי נחמזות צחורה כנוצאר לנעלה. והנה אז צזון היוכים שרמקו מירחח
 ד' הרומוות שזה קפי ירחח ד' לחיים צחה עליהם ירחח העוכס ירחח נלכות
 ית. חוה (דניאל י' ח') והודי נהפך עלי לעשחית. שירחח ד' לחיים נהפכת
 לירחח העוכס שהוא הנשחית רלועה של עוכס. ונחחיהו כה"ג חיקן זה ע"י
 שגלה ירחח הרומוות. ואז חיקף נחצולה ירחח העוכס, ונקללו הארצים כי
 כל עיקר לא הי' רק צצזיל שנחלולמה הירחה עד נדרגה החחחוכה. וכיון
 שהמשך צבולס ירחח עליונה עלתה הירחה לשורשה וטל העוכס. אונס
 ידוע שהעולס נחכהג צז' ינוס הכל צז'. והס כנשכים צז' נדרגות והז' ינוס
 נקבלים ונוקורס הנהוה אוחס ומשפיע אליהם. והנה כ"ז שלא נחגלה ירחח
 העיקרית ירחח הרומוות צבולס קפי צחית עיביר כי ענין הירחה ישנו הן
 ע"י ירחח העוכס הן צענין אחר אך עדיין לא זו הירחה העיקרית והיא
 כמו הולד הגנח צצטן אמו ולא ילא צהילדה גמורה. כן הדבר הזה שהירחה
 גנחה ולא נחגלה עד שצח נחחיהו והמשך ירחח הרומוות צבולמות הנחכהגים
 ע"י ז' ינוס ז' נדרגות. חוה קפי הולדה נחחגרו הז' ינוס עם נוקורס
 שנשס נמשכה הירחה ירחח ד' לחיים לכל העולס צכל הנדרגות. ונעשו
 שונס ינוס כי הירחה שהיא גנחה צנוקור נחגלה כאמור. חוה שלא הי'
 להדליק רק יוס אי הוא נוקור שנונו נקבלים הז' ינוס. כי היחה הירחה
 גנחה כאמור. ונעשה נס והדליקו שנונה כ'ו'. וגם ציוס שנשאר הי' נס שהי'
 צחי גנחה כנוצר צצטן אמו נחגלה כהולדה צבילוי גמור ויוצן. וירחה זו
 קפי ירושלי"ם ירח"ם שלימיה אין זה נגע עכו"ם. וכשצח אדם ירחח זו אז
 עוצד אח ד' צאח. כי זו ירחח העיקרית ירחח ד' לחיים ולא ירחח העוכס
 שזו נדרגה חחחוכה. וכן צכל הדברים לריך האדם שיהא עוצד ד' חמיד
 עוצדת גבה. ולא כונו הנחחפריס חיו שאומרים שלריך האדם להיות יורד
 צנודגה

קוטי לקוטי אמרים כו

צמדגה החתונה ונטס יעלה למעלה ירידה לורך עליי לא תסא כוזא ציטקא. וכמה ילאו ונהדה עזור זה לכן יהי האדם תמיד לזוק צו יח"ש. ואם חיו נופל ומדגה לריך צמחה לטוב למעלה. והדברים ארובים לצארם כי אין זה צמח האדם פאם יעשה כן יפול ולא יקום. והרי מצואר צואר צענין ועצמי צאך וולרים (טוות י"צ י"צ) אכי ולא וולאך. וסכימי גוי אכי ולא שרף כוי (נוכלחא טס) הטעם להיות וולרים נקום זומחא אלו היי צא וולאך לטס היי כשאר וזומס חיו. אצל אור הצ"ה צוקע הכל ואין חולך צפניו כלום. כו"ט צחקויס הקצ"ה ומחלצט ונקי וולכותו צכל נוטלה כדי לצר ניולות אצל אין זה צמח האדם. חסו וסיית רק לנעלה שפעוד אח ד' צמדגה ומעלה. ולא חסי לנעה צצחי ונעה כמור לנעלה צמדגה מחתונה. יכול כמזוי ר"ל שפעשה כמזוי שאכי יורד ומחלצט כ"י לצר כוי ח"ל רק. גדולתי למעלה ומגדולתכס כ"י כמור צואר צענין וולרים עי"ט :

ראשית חכמה יראה ד' (תלים קי"ח י') וצעור חה"י יראה על פניכם לצלחי חטואו (טעות כ' י"ז) זו הצוטה (כדים כ' א') והצוטה וציאה לידי יראה ונלפזיו, ולהצזייט תמיד צצוטה גדולה ויראה ונלפזיו יח"ט שולח כל הארץ כצודו וחוקר כל הנסרות זלופה ומציע כל החטעות וכל המטצות להצבון דצר זה מואר. כו"ט (תלים גי"ז ח') שויחי ד' לנגדי תמיד. כו"ט צצ"ע (א"ח ס"י א' ס"ח) : **לקיים** ונה שארז"ל (צכות ס"ג א') איוסי פרטה קטנה שכל גופי חורה הלויין צה היי אומר צכל דרכך דעהו גוי להיות כל ונעטיך אכילה וסחי וסינה ומסגל הכל לעבודה הצו"ח"ט. שלא יהי רק ונה שפוא הכרה כמזואר צצ"ע (א"ח ס"י רל"ח) :

והזרה מואר וציטול חורה להתמיד צכל ונה דלפטר. ולקיים (יהושע א') ח' לא ינוט קטר החורה הזה ומפיך גוי. אך להזהר שיהא הלימוד לטונה צד"כ. כי אורייתא צלא דו"ר ניד (צמדצר י"ח א') וישנוע ד' ויחר אשו ח"ו. לידע לפני ויי אומר הדברים האלה ואיה דברים הוא אומר. אורייתא וקצ"ה כולל חד רק שיהא לטונה. לידע הדך אשר ידבק צה האדם צו יח"ש. הזהר מואר מואר ולימוד שלא לטונה. שלא יעשה חיו קס הנות (יואל ע"ג צ') ולהיות זך וקכי צלי טום ומטצה זרה. וללמוד צכ"י חכ"ך עד סינגיל צהם ללמוד ומטיות צכ"י ולחקן מה טבס. ללמוד גמרא צעיון. טהגוי צעיון ומצר הקליפות. אך שיהא לטונה. והזהר ללמוד ספרי מוסר צכ"י וצפרט ספתי"ק ראשית חכמה. ויכ"י לא תזע להצבון מוסר ולמזור צ"ט לזכרון. ללמוד חרי"ג מלות להיות צקי צהן. עכ"ט צכל חודש יחזר חרי"ג מלות :

דהזרה מואר צמזיית טצת כהלכתו צכל החונרות טהמזיירו חכמים הראשונים ואחרונים ולהיות ומטצתו תמיד אל השצת. כו"ט זכור אח יום השצת שלא יסיח דעתו ונוט מיום השצת : **ליזרר** מואר להיות

לקוטי

אמרים

לחיות ונוארי לחושבנא. שיעשה צבל לילה קודם השכיבה חשבון על הנושעים שעשה כל היום. ואם ראה שיעזר עזיבה חיו יתודה תיכף ויבקש נוחילה ויקנוס א"ע בחיזה קנס ונוון כלדקה : **שרא** לדבר שום שיחה חולין אף ויה שלריך לו ונעה קומו ונויטתו עד טעה אחר החפלה אף עם אשתו וצ"א אם לא ללורך גדול. ויראה גם כזה לקלר ויה לאפשר גם שלא לדבר שיחה צטיילה כל היום רק מצרי הלורך למכסה או מצרים ההכרחים כנושאר"ל (יומא י"ט ז') ודברה צם ולא מצרים צטלים. ונעה שיכול ללמוד פטיעא לאסור. וגם נעה שאינו יכול ללמוד יזהר לצדק א"ע צצוי"ח שלא להסית דעתו חיו. וכ"ש שלא לדבר חיו כזים וליכות ולה"ר ורכילות טעה ומי כמות שאין נוקצלים פני השכיבה. כנוצאר צכונה ונקוונות גם צטעה ונחה יזהר שלא לדבר שיחה חולין עד טעה אחר נעריצ :

זוהר נאוד לכדז את העניים צכל ויה לאפשר וצפרע לעני הגון להיות על שלחנו צכל טעה ועכ"פ צכל יו"ט ועכ"פ צקוכות לתח ננס יפה חלק אושפיון לעני הגון ות"ח. לתח קודם ננחה טעה וקודם כל רגע [אולי ל"ל רגל הנוסדך] ונחמה לעניים כפי יכלתו : **רהזרר** צכל ויה לאפשר להתצודד יום א' צצטוע צהעניח וצחפונה וצחפלה צ"פ ולא להשיח שיחה חולין כלל כל היום. ולקרות פי חפונה ופי היראה צכוונה :

דהתפלה צכוונה. ותראה להתאונן צכל ויה לאפשר טעהא צלי ונחפנה זרה ונוכט"כ פניי חיו. להזהר כל היום שלא יעזר חיו על צל השקלו להטהות כקציו ונוכ"ש קודם כל חפלה ולהחפלה צנקיות. ולקיים (חלים ק"ג א') וכל קרצי גוי וליתן קודם כל חפלה דבר ויה ללדקה. להזהר צעה טחזדונן עונה שלא יחפלה צצגדים אלו אלא יחליף אפי' חלוק וסכוע : **רהזרר** לקרות ק"ש טל הארצי"ל צכל לילה. ואל יפסיק צין השינה אפי' צלא צרכה הנופיל. ולישן עכ"פ צטליח קטן חויד :

ורעשות היקון חלה צכל יום. אף שאין לו פנאי ללמוד שאר שיעורים צין צקץ צין צחורף. וצצטה ויו"ט ויה שפי"ך להס. לא יעזר לוונר כונה ונחורי חלים צכל יום : **דומר** לפני כל נולה ולימוד לסיקצה"ו : **רהזרר** שלא להוליא ש"ש לצטלה. ואם הזכיר חיו צנונג אזי יקבל על עלמו תיכף ידיו ויראה שיחירו לו צ"ד טל ג' אנטים : **דומר** צכל

יום פי היראה ופי חפונה. ועכ"פ ציום החעניח. ואחר כונח הלצ הן הן הצצרים : **רהזרר** נאוד נאוד ונגאווה טדוחק כ"י רגלי השכיבה. כנושאר"ל (קוטס הי א') אין אכי והוא כוי. ונוכעק טחחור ג"כ כע"ז. ונוקצלים החחירו שאסור להחקצ צצדי" כי טורפין כטחחו ונוכו. ועז"כ (חלים פ"א י') לא יהי צך אל זר גוי. וגם ונהקפדה על דבר נולה ואף צחוק ציתו. וכו"ש חיו ונחלוקה :

רהזרר נאוד ונחפחלות נסים וצחולות אף ככריות. כי נוציא א"ע חיו לדי טרהור. גם לא יסחכל על צגדי לצעוכין טל אשה ועל ו"ט [מוטצ וטכצ. הנוסדי] טלהס

דקושי אמרים כז

שלהם. גם על אשתו כדה לא יסתכל. גם לא יסתכל על חיי ועוף צשעה שחוקקין זליז. גם לא יסתכל על דצר עמאל. וכו"ש שלא יגע חיו צח"א יוחר חוור וצנדס. גם לא יסתכל על אוח צריה קודש. גם לא יסתכל צציה הורחץ על אנשים ערווים: **להזקק** מואד להפריש חונש מוקן וועער נרווסיס לא פחות וועער: **ולדויות** שומר עולה כי מחי הצוא לידי ואקיימנה: **להיות** זהיר וואד ועלצה. רק יקיים (תלים קי זי) עצדו אח 7 צשומה. עלצות כועט ע"ז. טוראה שאינו רולה חיו צגורח הולך והצורח יח"ט:

איתא צקפרא (פי שויני) אוחו הילכה"ר העצירו וולצכס. טכסס טהוא יחיד צעולס כך חה"י עצודחס מיוחדת לפניו. זה הכלל גדול טהה"י לאדס חוויל רק וועטצה א' צעצות הצרי"ת. כו"ש (קהלח זי כ"ט) אשר עשה האלקים אח האדם ישר והמה צקשו טשצוונת רציס. טמכח רצוח וועטצות וועלצלל הווח טעצותו. ויחטו טכל דצר טיש צעולס הכל מלח הצרי"ת. וכל הדצרים טעעטיס ונכח וועטצות צ"ח וועלולוטיהס הכל וועצרי"ת. ואפי' דצר קל טצקליס טעעטעה צעולס הכל וועטגחחו יח. ולא יהי חילוק אללו דצר טה"י רולה צין טעעטעה כרלוו צין טלא טעעה כרלוו כיון טהכל וועצרי"ת. והוא יודע טכן עוז לו טלא יהיו טעטיס כמו טה"י צר"יני. ויחטו טהכל צין עולס הגלגלים צין עולס הוולאכיס ועולס הכסא הכל כאין כגדו יח טכולס צחוך חלל לוולס אורו טלוולס עלמו והכל דציבור א' טעעה א"כ לונה לו למשוך אחר האוח טיש צאוהן העולווח שאין רק דיבור א'. וועט לצק עלמו לועלה וועעולווח צצרי"ת טהוא עיקר ולא לדצק עלמו צטפל. ח"כ הזוסר זכאין אינו לדיקה דידין לשוואה רעווחון לעילא לגבי וולכא עילאה ולא לגבי עלווא דא. וצכטיפה צעילה דיו (?) [אולי ל"ל דיל"י הווקדר] טסוף כל העולווח ליחצו ויחטו חוויל לדצק עלמו צצרי"ת צאהבה גוורה טהוא אויב אוחו וכל דצר טעולס. טכל דצר עוז טיש צעולס הכל ווערט צו יח. ויחטו טחי רולה חוויל לעטות רלוו לעטות לו כחיר ולעצוד אוחו חוויל. וחוויל חה"י וועטצתו דצוקה צו יח' צעולס העליון. זה כרוח צפי (ויקרא כ"ח ז"ג) וען הווקדש לא ילא. וכטליך לדצר וועכיני עוה"ז חה"י וועטצתו טהוא הולך וועולס העליון ולוועט. כמו האדם טהוא הולך ונביח לחן ודעחו לחזור טיכך. ובעת הליכה חושצ מחי יחזור לציחו כך יחטו חוויל צעולס העליון טעס ציחו העיקרי"ת. וט"א דהווע"ה לשלונה צכו (ו"א ז' זי) אכני הולך צדך כל הארץ פי" כמו אדם טהולך צדך ודעחו וועקו צכל הוועיכות לחזור לציחו. ועוד יחטו טכל האדם הוא קצ"ה וטכיכתי. וכמו טצטפעו יח' כחי (יחזקאל א' ז"ד) והחיות רלוו וטו. כן יהי צדך הזה לעיין צעכיני עוה"ז ויטו טיכך לציחו ולווקונו לצי"ת. ואף בעת טהוא ודצר צעכיני עוה"ז. יחזיר טיכך וועטצתו לציבור החאשון צצרי"ת חו וודרגה גדולה עד וואד. ולריך לזכות הטהטה חחלה כדי טה"י חוויל דצוק צעולס העליון

דְּקוּמִי

אִמְרִים

זו ית'. וכסלומוד יום מעט ככל טעה כדי לדבק עלמו זו ית'. וצטעה
 הלימוד מע"פ ט"א לדבק עלמו זו ית' כי לאו כל מוחא קציל דא ללמוד
 תמיד דל"ר כו"ט צוהר. רק חכמים ימידי קבולה כונו הרשב"י ומצדיו מ"ו
 לריך ללמוד תמיד שהתורה ונחלמת הכנעה. והיא עץ חיים לעוזקים זה.
 ואם לא ילמוד לא יהא זו סכל לדבק זו ית'. כו"ט (אבות פ"ב מ"ה) אין
 צור ירא מטר ולא ע"ה חסיד. ונה גס אף שהוא למדן כבר מ"ו לא תהי
 טעה הלימוד גרועה ומכשילת המוחין וועת שיכה שגס אז אינו יכול לדבק
 צו"ת. ומה גס אם יש צטל יציאנו הי"ל לידו מ"ז ותארת רעות ודברים
 צטלים בכותחיו וחילוחיו. כי המחשבה נוחבועת תמיד ואינה נחה כלל. וזולאי
 אם הי' יכול להתצונן צפלא חכמות ההורה כח הצורא בכל הנצרכים הי'
 מוכר שמקד הצו"ת ושפעו תמיד לא יצבותו והי' מדבק זו ית' באהבה
 גוורה ובסוף לרלכו ולעבודתו ולמסור כ"כ לקדושת שונו ולייחד ונעשו רק
 לשונו ית' צלי שום שיחוף כלל. כונו טעשו החקידים הראשונים שלא היטה
 ומשבתם דבוקה רק זו ית' הי' עוז כונו הלימוד ואפשר יותר. כו"ט החסיד
 צעל מ"ה והגאון צעל שלי"ה ח"ל. הדבקות הוא יותר עוז צעתיים והלימוד
 ע"כ. אבל דודותיו הלאי שכולל לדבק עלמו צו"ת ג' תפלות צב"י
 וצרכת הנסנין. ואם נחצטל מהלימוד נשאר קח נוכחן וקח נוכחן. אבל
 מ"ו לא ילמוד צהחנודה רלופה צלי שום הפסק כלל, כי צשלמא דדורות
 הראשונים שהי' שכלל חזק מואוד ותיקון המדות ויראת ד' היו דבוקים צהם
 תמיד צלי שום הפסק ולא היו לריכין לערוח כלל ע"ז כי היראה היטה
 תמיד על פניהם ולמוד בקדושה עליונה צהח"ר והיו נחשקקים צשיעור קונות
 הצו"ת אף צנגלה שלהם כי אורייתא וקוצ"ה כולא חד והיו נעשים נרכזה
 לשיכיה הי' יכלים ללמוד הרצה. אבל אנו טשכלנו חלש וצמודותינו הנוגות
 אם ללמוד צהחנודה רלופה צלי הפסק נכמה יראת ד' ותיקון נדווחינו ויחוד
 ונעשינו לשונו ית' חס העיקר. כו"ט (חלים ק"א י') ראשית חכמה יראת
 ד'. והחסיד צעל מ"ה האריך להוכיחו ולציישו לאי טשאל שאלה נכריית
 צעניי גיעין ע"ש. והאריז"ל כי ג"כ והחריך וצקי ילמוד טעה או שתיס כו'
 יע"ש. ע"כ לריך לכות קלח מהלימוד ולחטוב צגדלות הצו"ת כדי לאחוצ
 אותו ולירא נלפניו ויצט ננונו ויכסף לנחטיו ולא יחטוב נחשבות רות
 רק נחשבה אי מ"ש לעיל. וצהחלתו לעבוד ד' אל ירצה דקדוקים יחידים
 צכ"ד טעושה שוהי כוחת היל"ר לעשות לחדם יראת שונו אינו יולא צזה
 הדבר כדי להציא אותו צעלצות והעלצות נדה ונוגכה ונויכה גדולה לעבודת
 הצו"ת כוודע. ואפי' אם נכטל צעצירה מ"ו לא ירצה צעלצות. ויחסור
 הצנין שלו ויקל ויפקר עלונו הואיל וילא חוף לגדרו ויצטל ונעבודה. רק
 יחעלצ על העצירה ויצט ונחצו"ת ויצבה ויחמק לו להעציר את רעתו. ויחזור
 לשונו צהצו"ת כיון שהוא נחמרט צחכטה גדולה וגוורה, ודעתו קלא יצוב
 עוד לכבלה צסום פעס. ואף כשיודע צולאי שאינו יולא צזה נחמת מניעות

לקוטי אמרים כח

הרצה לא יהי בעלצות ויחטוב טהצו"ת זוקן לצות וכליות טידע טרלוכו לעשות וון הנוצח רק טאירו יכול ויחזק עלונו לעמוט צהצורא. וכונ"ט (תליס ק"ט קכ"ו) עח לעשות לדי גוי. טפעמיס יט וואה טיט צה קלח דרטד עזירה אל יטגיה צילה"ר כטירלה לצטלו וואוזה וואה. ויאור להילה"ר הלל אין כוונתי צאוזה וואה להכעיס להצו"ת גם לא לכצודי. ואס הייתי יודע טהצורא איכו רולה טאעטע דצד זה לא הייתי עושה וואה זו. רק אזי רולה לעשות נח"ר להצו"ת צוואה זו. וזוה יסלק הילה"ר צע"ה. אזל וי"ו לריך להצחין צטכלו אס יעשה הוואה הזוח אס לאו. וכל ווה טכחצתי הם כלליס גדוליס וכחמדים ופעז וכל דצד ודצד הוא כלל גדול :

איתא (צרכוח ל"ה זי) הרצה טעו כרעצ"י ולא עלחה צידים. הכוונה טהיו עוטיס טיגופיס ורטו כדי להיות כרעצ"י. ולכך לא עלחה צידס. ולא יכרין צעצודתו רק לעשות נח"ר להצו"ת ולא טיצוול למדלגה וכטהוה רוחה טעצודתו גדולה ונטל טצירו לא יתגלה כדא"י צאוחיות דר"ע אל יאור צלצו אזי גדול ונחצירי. ועוד כלל גדול כטיטרפוהו צכ"א על עזודתו צחפלה או צטאר דצרים לא יענה להס אפי" דצצרים טוציס כדי טלא יצוה לידי ונחלוקה ולא לידי גצוה טענטכחות הצו"ת. ואנרז"ל () טחיקוה טל האדס וציאחו לידי עוה. וגס לא יטחבל צפני אדס אפי" כטודצד עונו אס יודע טענטצחו אינה דצוקה חנויד צצו"ת. כי יהי לו פגס צכפטו ונחונה ההטחכלות. וצצ"י טענטצחס דצוקה חנויד צצו"ת יטחבל דוקח ויקנה קדוטה צכפטו יוחר :

איתא בתר"א הוכח תוכים אח ענויתך (ויקרא י"ט י"ז) פי חצירך צחורה וצוואות. אזל אוחס צכ"א טאינס הולבין צחורה וצוואות איכו נחויצ להוכיח. וכתיב (ונטלי טי חי) אל תוכח לץ פן יטכאך הוכח לחכס ויאחצך. וכתיב (תליס וי"ג ג') טלח אורך ואוהך הונה יטחוי גוי. טיכוינ טהשכינה טוכה"כ וולכה ונחצחו ונהכח להחס לעילא צכח הגדול ויצקעו הרקיעיס צנחצצחו כאלו הם פתוחיס ולפניו. ויכנס צעולס היירה ואח"כ לצריאה ואח"כ לאלילות. ויהי יורד צנחצצחו כונ"פ כי הרי היירה היא ללורך עליי כי נכח היירה טירד אח"כ כטיעלה יעלה צנוקוס גצוה וואוד. כונו טרולה לזרוק אצן הולרך להטפיל ידו לנעה כדי טיעלה צנוקוס גצוה וכטעולה צנחצצחו צאיזה עולס יכוינ טודצד טס צאוה עולס ודצורים יולאים ופייו צאוה העולס. ויכוינ טיט גצוה העולס טחס לנגדו צע"ס וא"ס וחי" אוחן. וכל ווה טילך לנעלה יכרין טעולה ווהקצד אל טסס צנוקוס גצוה. כדא"י צוהר איכו דוונה רגלוי דונלכא לרישא דונלכא. וכל היום אפי" טלא צטעה חפלה יעלה עלנו לנעלה חנויד צנחצצחו ולריך כח גדול לזח טיוכל לדצק עלנו צנחצצחו לנעלה ויחזק עלנו צכל כח. וצחלה אעי"ט טיכול לעלות צנוקוס גצוה וואוד לא יעלה רק לעולס עשיי לחקן אס ואח"כ לירכה ואח"כ לצריאה ואח"כ לאלילות :

דקוטי

אמרים

בכר דרכיך דעהו (ונשלי ג' ו') זהו כלל גדול (צרכות ק"ג א') דעהו
 לטון חיבור ה' זו בכל מועטיו, אפי' צרכים גשויים שפועה. ועוד
 שפחה עצומה לורך גבוה לזכר. ולא כוונת עלמו ח"ו. אפי' עטע וון הועטע
 לא יהי' לבוונת עלמו רק כולה לדי' :

בתענית

יכוין אוי לי צפציל האוחי וכגודי הסקרות הבכסתי הצורח
 הענלך עליון. לכך אחי רולה לענות עלמו להכניע הילתה"ר
 והאוחי וכגודי. ואגרום לנעלה להכניע עצד חמה רבו ושפחה חמה גזירחה.
 ולקיום וניחא השוזה הריני מוכן לענות עלמו כדי שאוכל לעבוד השי"ח צלוח
 ולצד שלם צירחה וצאהזה כדי שיהי' יחודו ע"י. לכך אחי רולה לענות עלמו
 וכדי להקריב עלמו קרבן לפניו. אוי לי ונה אחי רולה להקריב לפניו חלצי
 דמוי וגופי ואישי ורוחי ופיווי ולצי ורעותי לפני הצורח. הלא מוכה"כ וכל
 העולמות צרכיו נעשים והכל באין נגדו. וכ"ש אחי החוטא עני וכזזה אין
 לי לצקש רק נחסקדו ונחסקדו הגדולים יוסיק לי כח להקריב הרצה קרצנות
 לפניו יפה לי לשמוח ונאוד על שזכיחי שנעטה גופי ונפשי נח"ר לצרי"ה.
 ועוד יפה לי לשמוח שכתן לנו דצד שנוכל להכניע ילה"ר מועלינו. אחי רולה
 לענות עלמו צפציל שליכתי קוצ"ה ושכינתי כדי להקל לערם ג"כ. אוי לי
 ונה נחטצ עיני זה נגד ונה שליכתי אחס כוה שנים. אין לי לצקש רק
 ונחסקדים הגדולים שישיגים על עני זה להקל הלער ונחשבינה. ויסקר הקליפה
 מועלי ע"י עיניי. ואגרום לנעלה שיוסרו הקליפות ונשכינה ונחטק ותחייחד
 עם צעלה הה"ח ציחוד גמור צחסקדו הגדולים וצחשוניו יהי' יחוד מועיל
 להחא עיניי זה ונוחה ללצ ונולצ לכצד ויריק שפעו גם עלי עצדו פצ"פ.
 ואני צטוח צו שהוא צרח כל העולמות יש ונאין והכל באין נגדו והוא נשגיח
 עליהם לתח שפעם וחיוחס. וכ"ש שיוכל להוסיק לי כח וישגיח צחסקדו גם
 עלי ויליני ויילתה"ר צשום דצד צעיקוי זה שאם לא יעזור לי יצגל הילתה"ר
 אוחי בכל הדברים. שיאמר לי שאני חלש ויחייצם ונחוי ולא אוכל לעבוד די
 כראוי צכמה וניי פחויים יפחה אחי, ואין לי לצקש רק ונחסקדו הגדולים
 צכתן צלצי לענות עלמו ועזרכי. ככה צחסקדו יעזור לי גם היום ויליני וכל
 העובלים אחי וגם מלכי אין עיניו שהכל ונאחו יחי. אבל מלכי הכני לענות
 עלמו ואני ונוקר עלמו להצורח כל העולמות דצדו אפי' לקצול כל הצטוים
 והצזיונות לשם יחודו. והריני רולה לקיים והייחס קדושים. וצחסקדו יוסק צי
 כח כדי שאוכל לעבוד אוחי שלא חלה ונעבודתי ויליני שלא יהי' לי שום
 פניי ולהוסיק כח לשכינה ע"י עיניי. ויעזרי שלא ידעו צכ"ח ונונשי ואין
 אחי ונחיירח ונשום חולסה ונחונה החעניתי. כי צללה כוה צכ"ח חוליס.
 ועוד שששכינה קועדת לת החולה. כו"ש (חלים ונ"ח די) די יסעדכו גוי.
 ודי צחסקדו יסעדכי ג"כ :

אנכי הולך צדך כל הארץ (ו"ח צ' צ') ואין אחי ונשנה ונחמכויים כלל
 ועיקר. וכל מי שגדול ונחצירו ילכו גדול ונונו (סוכה כ"ג א') וכיון
 שאני

קְוִשֵׁי אִמְרִים כֵּשׁ

שָׁלַח אֵינֶנּוּ וְשָׂכַח אֲנִי יוֹכֵל לְצַטוֹת צוּ. צַטוֹת צוּ וְשָׂכַח טוֹב (חֲלִים לִי גִ) שָׂעַל הַטּוֹלוֹת רָשָׁא לְצַטוֹת צוּ. וְקוּי דִּי יַחֲלִיפוּ כַח (יִסְעִי וְיִי לִי) וְחָס וְחַ מִּחוּךְ חֲשׂוֹבָה קִינֵן יִפֶּה לוֹ () וְאִשְׁפָּר שְׂבָלִי הִיִּיתִי לְרִיךְ לְהַחֲגִלְגַל עַל עוֹנוֹתַי וְשָׁלַח עֲצָדְחִי כְרָאֵי צְהִלְצָה וְצִירָחָה. אֵל תְּדַלַּג דְּלִגְחָה וְחָסַר (יִצְוֹת ק"ג צִ) עֵינֵיךְ הַחֲשׂוֹבָה שִׁיבֹז וְדַרְכּוּ הַרְעָה וְלֹא יִחְגָּאָה. שָׂאֵס יִחְגָּאָה צַחֲעִינְחֹו לְכַלְצָא אִיחְוֹסְקָה. וְאִפִּי יִמִּיד שְׂעָשָׂה חֲשׂוֹבָה וְחוֹלֵין לְכַל הַעוֹלָם (יוֹנָא פ"ו צִ) וְכִינן שְׂכָן יִשְׁנֹנָה צִיִּסוּרִין שַׁל טַחֲעִינִת וְנֹאדָה. וְיוֹסְקוֹר כִּפְסָו עַל ק"ט. צוֹדָאֵי יִפְעַל דְּצַר גְּדוֹל יִישָׁן צַחֲחֵלָה צְגִי יוֹיִס הַרְאֲשׁוּיִס כְּדִי שִׁיחֲחֻקוּ מוֹחִיו אֲחַל לֹא הַרְצָה וְנֹאדָה לְדִיקִיס אֲוֹנִירִס וְנַעַט וְעוֹשִׁיס הַרְצָה (צ"ו פ"ו אִי) שְׁהִילָה"ר וְנִכְבִּיד עַל הַאֲדָם וְאֲוֹנֵר לוֹ שֶׁהָהוּן גְּדוֹל שִׁיעֲכָה עֲלֵנּוּ. וְהַלְדִיק אֲוֹנֵר שִׁירֹן צִרְחִיחָה יִצָּב וְנַעַט פַּעַס צְנוּקִיס זֶה וְפַעַס צְנוּקִיס זֶה וְיִלְךְ וְנַעַט יִצָּב וְנַעַט כְּדִי לְהַקֵּל לַעֲרוּ. וְיִלְוֹד צְנוּחֲשָׁבָה לְצַד וְחָל יִדְצַר כְּדִי לְהַקֵּל וְנַעֲלִיו וְפַעֲנוּיִס יִצְטוֹת צַפִּיו וְנֹר וְנֹאדָה. וְיִרְחָה לוֹ הִילָה"ר שְׂכֹאֲצַ צִרְאָשׁוּ וְלֹא יוֹכֵל לְקַצוֹל וְכַסְבִּיעַח צַחֲקֵד דִּי יִתִּי יִחֲחֹק כּוֹחֵי. וְלֹא יִכְאִיב לוֹ כֻּלָּל וְכִינן לַעֲטוֹת כִּי"ר לְצוּיִית צַחֲעִינִת, וְכִדִי לְהַקֵּל הַלְעַר וְנַהֲסַכִּינָה הוּא וְנִקְצַל עֲלֵיו לַעֲר. וְיַעֲצוֹד צְשֻׁנְחָה וְיִחֲסָז שְׁהַסְכִּינָה קוֹעֲדַת אַחַת הַחוֹלָה וְנִיִּיחֵד וְנַעֲעֵלָה לַעֲנֵה וְנַעֲנָח לְצַ וְנִלְצַ לְכַצַּד. וְיַעֲצוֹר לוֹ הַסְּ"י :

יש כסך

וְצִדִּיל צִין הַסְּ"י וְצִין הַאֲדָם. וְלִרְיִךְ צַשְׂעַת הַחֲפֵלָה צִין אֲוִתָן הַחִיּוֹת שְׁאֲוֹנֵר לְהַחְבֵּר וְנֹאדָה צַשְׂכֵּלוּ לְסַחֲרוֹר וְנַחֲלִיחַ הַטּוֹבִילוֹת עַד שִׁדְצַק צוֹ יִתִּי. וְלַפַּעֲנוּיִס הוּא עוֹנוֹד קַחַס צְלִי טוֹס חַנוּעָה וְנַחֲנוּחַ הַחַבְצִרוֹת הַקְּדוּשָׁה שִׁיט לַעֲוֵלָה הַצָּחָה וְנַעֲלֹנָה וְשׁוֹרֵס עֲלֵיו וְנַחֲנוּחַ הַכְּנוֹת הַטּוֹבוֹת שֶׁהִכִּין עֲלֵנּוּ וְנַחֲחֵלָה לִזְהָ. וְהַכְּנָה לֹא חֲהִי לְרִיךְ עֲלֵנּוּ כֻּלָּל רַק שִׁיחִי לוֹ כַח לְקַבֵּר עוֹלוֹתָה עֲלִיוֹנִיס כְּדִי לַחַח כַּח"ר לְצוּיִית חֲהוֹ כֻּלָּל גְּדוֹל. לַפַּעֲנוּיִס אֲוֹנֵר צַחֲפֵלָה וְנִדְצַק עֲלֵנּוּ צַצוּיִית הַרְצָה וְנֹאדָה וְטוֹחַק וְנִלְדְצַר וְנַחֲנוּחַ הַצִּדְקוֹת וְאִח"כ יִדְצַר עוֹד הִיּוֹת. חֲהִי נַעֲשָׂה כִּי"פ צַחֲפֵלָה אִי. אִס לֹא יִגְבִּיר עֲלֵנּוּ צַכָּה לַעֲלוֹת לַעֲלוֹס עֲלִינן יִשְׂאֵר לַעֲנוּהָ. אִי"ח לְרִיךְ לְהַגְבִּיר עֲלֵנּוּ צַכָּה גְּדוֹל לַעֲלוֹת לַעֲוֵלָה. וְאוּלִי יִזְכָּה לִזְהָ. וְלִרְיִךְ לְהַלְבִּישׁ הַנוּחוּחַן גְּדִלוֹת צַעַת חַחֲפֵלָה. וְכַל הַיּוֹם יִהִי דְצוֹק צַצוּיִית כּוֹנוֹ צַעַת חַחֲפֵלָה. רַק צַחֲפֵלָה יִהִי גְּבִדְנוֹת יוֹהַר וְנַשְׂאֵר כֻּל הַיּוֹם. וְלַפַּעֲנוּיִס שְׂאִין טוֹס אֲדָם צַצִּית שׁוֹחֲפֵלָל צוֹ יוֹכֵל לַעֲצוֹד דְּצַדְקִית יוֹחַר. וְיִהִי חַנוּיִד צְשֻׁנְחָה. חֲהִי כֻּלָּל גְּדוֹל לְדִצְקוֹת הַסְּ"י :

הבע"ש

זִלְהֵה אֲוֵר שְׂאֵס לֹא יִהִי לְאֲדָם טוֹס פְּנִי שִׁיחִי הַכֵּל שׁוֹה אֲלָלוּ צוֹדָאֵי זוֹכָה לְכַל הַטּוֹדְרָגוֹת. שְׁהַעֲנוּה גְּדוֹלָה וְנֹכּוֹלָס. וְאִפִּי עֲנוּה שַׁלָּא לַעֲנוּה גְּדוֹלָה וְהוֹרָס לַעֲנוּהָ. כְּדֹאִיחָא (צַעֲיִרְכִּין דָּךְ טוּז ע"ג) : אֲנֹו וְנַחֲנוּחַ שְׂאִין לְנוֹ שְׂכַל חֲזַק כּוֹנוֹ הַרְאֲשׁוּיִס אִין אֲנוֹ יוֹכֵלִיס לְהַחֲמִיר כֻּלָּל הַחֲוֹנְרוֹת כַּחֲקָה. שִׁיבְטַל הַדְּצִיקוֹת וְנַחֲנוּחַ שְׂכֵלְנוֹ הַחֲלַטָּה. לְחַסְקִי הַרְאֲשׁוּיִס הִי שְׂכַלָס חֲזַק וְנֹאדָה. אֲחַל וְיִינֹו לְרִיבִין לִיחַסַר צְוָה וְנֹאדָה. וְיִשְׁקוֹל הַנוּעֲשָׂה צְנוּחֲזִי הַשְּׂכַל אִס יִבְטַל וְנַחֲנוּחַ הַחֲוֹנְרָא הִיִּיא הַדְּצִיקוֹת צִיטוֹ וְצִין קוּבו

אמרים

דקושי

קיבנו. יותר טוב שלא להחמייר ונאור. ודוקא המונחות היחרות שלדם ונחמייר לעלמו. אבל הנפטרות צ"ע לריבין להחמייר אף שיצטל לפי שכלו הדציקות. כי גדלתי בטעות הוא. כי החורה בכלל פרטי וסוייג ודקדוקי ונרעיל ונחמייר ע"ד הש"ע לא נחנה לנו רק להיות דצקים צטנו הגדול ע"י אונלעת הנעשים טבעה אפי' גדריהן וכלאונריבין צעלמו (ירושלמי פ"א פ"ב ה"ו. ועי' ונגלה י"ט צ"י) אפי' מה שתלמיד ותיק עתיד לדעש וכו'. ולאריחא וקוצ"ה כולא חל. אך יזהר שיהי' לשונה לצד ולא צשיתון ח"ו עם הנחלה עלמו כי זה גרוע יותר. כו"ש החסיד צע"ה חו"ה י"ע :

בדל גדול והצטע"י זל"ה. הפטחות פ"י שיהי' שנה אללו אם ישצחיהו כ"ח או יגרוהו. הוא דצר גדול ונאור. וכן יהי' שנה אללו אם יחזיקוהו לחסרון ידיעה או לידע כל החורה. והדצר הגורם לזה הוא הדציקות צ'לקים. שנחנות ערדת הדציקות אין לו פכחי לחשוב דצרים אלו שטרוד ונאור לחשוב לדצק צצו"ת. ובכל דצר שיעשה יחשוב שנושה נחיר צזה להשכינה. ולא יחשוב צנחצנתו אפי' ונעט ללורך הנחחו כי הצל וריק, ולמה יעשה להנחחו. וגם אם עושה כמה דצרים והכנות כדי שיוכל לעבוד דציקות ויהי' לו תענוג צעודה זו גם זה עוצד ללורך עלמו. רק עיקר שתהי' כל עצדותו ללורך השכינה. אפי' ונעט לא יהי' ללורך עלמו. ולא יאור צלבו שהוא גדול ונחצירו שהוא עוצד דציקות יותר. שהוא ושאר כצראים כצראו ללורך עצדותו. והש"י לא נתן סבל לחצירו כמו שנתן לו סבל. וצוה נחשב הוא ונחלעת, שהרי חולעת עוצד הש"י צבל שכלו ונחחו. והאלם ג"כ רעה וחלעה. כו"ש (חלים כ"ב ז') ואכתי חולעת ולא איש גוי. ואם לא הי' נתן לו הש"י סבל לא הי' יכול לעבוד לו רק כמו החלעת. ואפי' ונחלעת אינו חשב צועלה וכו"ש וצ"א. ועכשיו שהוא וחלעת ושאר כל הדצרים הקטנים הצרוחים צעולם [שזוים] שכולם כצראים ואין להם יכולת רק עת שנתן להם הש"י [צוה יגאה]. דצר זה יהי' הנייד צנחצנתו :

בגמרא (ונגלה כ"ח א') וניו לי הקפדתי צחוק ציתי, שפענוים שרריך להרלות כעס לנירתי אינחח אחינטי ציחא. אבל צחוק ציתי שהוא צפניויות גיפי ונשנחי לא הקפדתי. ולא הי' צי צעלמי כעס :

דפעמים לריך להרלות גקופ ונחוס כצוד החורה, וכנשצ"ל (קוטה הי' א') ח"ח לריך שיהא צו אי' ונשנחה שצצנייתו, ולריך ליזהר ונאור שיחשוב צחותה שעה ונשפלות עלמו ויאור צלבו אי' צלנות שפל ונאור, ומה שחכי נושה צצרות הוא לכצוד הצר"ת, אבל לעלמי ח"ו איני לריך לגצרות, שאני חולעת ולא איש נוויל הכבוד אפי' ונחצנה קלה של צצרות חנורה ונאור. וכל פכחי היא ונלד צצרות, וכל ונחצנה היא שיעור קיומה שלימה, ופגום ונאור לנעלה, ודוחק רבלי השכינה צצצרות, כו"ש (נשלי ע"ז הי') חנענת ד' כל צצה לצ :

וכשיאמר ד"ח יקשר עלונו צונחשצחו תחלה צצוי"ת, וכסוונת חציריו ג"ח צצוי"ת וקישרות, סכל אי איכו חי רק ונשפנו יחי הכשפע צכל הדצרים. ויחשוב שאונר דצר זה רק לפני הצוי"ת לעשות לו נח"כ, ואין לצי אונר דצר זה לפני חצירי, ושואל לי כתן [אולי ל"ל לא יתן. הנוסדר] טעם צצצחו כל זה הוא וצנעטי זלל"הה :

בל המרבה דצרים וציא חטא (אצות פ"א נוי"ו), פ"י חקרנו, אפי" כשנדצר עם צ"ח צחכונת החורס כידוע לנו השחיקה יפה יותר שיכול צשחיקה לחשוב גדלות הצוי"ת, ולקשר עלמו צו יחי, ונקשר עלמו ע"י הדיבור, ופענוס שקוצ על הנוטה ונראה לצ"ח שהוא ימן והוא ונחזוד עלמו צחוחה טעה עם הצוי"ת, וזו נודנה גדולה שיראה חניד הצורא צעין סכלו, כמו שנקחכל על אדם אי, ויחשוב שהצוי"ת ג"כ ונקחכל עליו כמו אדם, וכל זה יהי חניד צונחשצחו הזכה וצרוכה, ונחלה ידבק עלמו ונלוטה צצוי"ת כראוי, ואח"כ יכול לעלות לנעלה, ולריך ליחד ציוס כוי"פ לנטה לנוח עלמו צונחשצחו ונעט ויש כוי"פ שאין יכול לעלות ולעבוד רק צקטות ואיכו יכול לעלות לעולם העליון. ולפענוס יכול לדבק עלמו שלא צטעה חסלה לנעלה. שיחשוב צונחשצחו שהוא לנעלה צכיפת הרקיע. ואח"כ יחזק עלמו לעלות יותר לנעלה. ולפענוס שאפי" צטעה החסלה איכו יכול לעלות ועוד צרמינו לנטה. ונכח אלו הדצרים שנדצר דז"ר לנטה ונדבק עלמו צצוי"ת יש לו כח לעלות לנעלה ונהקיע והכסא והאופנים והסרפס ונדבק שם צחוחו עולם :

יהישוב שהצוי"ת נכ"ה"כ ובכינה חניד אלנו, והוא דק ונן סדק. והוא אדון על כב הדצרים בצבונס כילו לעבות כל ונה שהוא חספ. ואינו יפה לצטוח רק צו יחי. ויחשוב כמו שנקחכל עב דצרים גבעו"ס כן ונסכל צשכנו על השכינה שהלנו. והו עצודה צקניכה, ופענוס יכול להצחין צונחשצחו שיש עליו עוד כונה רקיע ס עגולים. והוא עונד צנקודת סארץ הקטנה. וכל העונות כאין כגדו יחי שהוא א"ס. והיא עבה לנלוס להוי צעלנו ונקיס לצרוח צחוחו ונקוס היבולמות. ואעפי" שהוא עזין כך צשכלו נוי"ו איכו יכול לעליח צנעלות העליונים. והו (ירתי ל"ח צ) נרחוק ד"י נראה לי שרואה הצי"ה נרחוק. אצל כשהוא עובד גדלות ונחזק עלמו צכח גדול ועולה צונחשצחו ועולה כל הרקיעים. צפסס אי. עולה לנעלה ונהולאכים והאופנים והכסא והסרפס. וזו עצודה שליונה. ויהיה חניד צטנחה. ויחשוב ויאונן צאונכה שליונה שהשכינה אלנו ושונרת אוחו. והוא צצוי"ת והצוי"ת צו צכל אצירי וכוחותיו. והוא נקחכל צצוי"ת והצוי"ת נקחכל עליו. והצוי"ת יכול לעשות כל ונה שירלה. אס הוא רולה נחריס כל העולמות צרגע אי. וצורא אוחס כאי. וצו יחי ונושרקות כל הטוונות והדיכס שיש צעולם. סצכל דצר שפעו וחיותו. ואין לצי צטע ונחייכא אלא וננוו יחצרך :

לקוטי

אמרים

בהתהלכך

הנחה אחרך (משלי ו' כ"ג) ישתחף השכינה צהילוכא דילי ובקוונה דילי: **לא** יעשה ונרחת חצילות חצילות (צרכות ויעי חי) כי לא יוכל לעשות אותן צטוונה. ולריך לנור ונעט כדי שיוכל לעשות צטוונה. כי הארזי"ל לא זכה לכל הנודרגות רק ונפני עשיית כל ונורה צצוונה. ועיין בצוונות. ויכין צפנימות כל ונורה כונה גורם שפע צצו: העולמות צוורה שטושה. ועי"ז עוצד יוחר צצציקות:

כשקם

צחלי הלילה ונופלה עליו שינה ילך לבאן ולבאן וישיר צציריס ויגזיה קולו כדי להסיר השינה. וילמוד הרצה ענינים לא צענין חי. חה גורם להסיר השינה הזו: **לא** יחשוב כונה הוליא צחוק ציחו כדי שחשטה הצביכה צצכה צחוק ציחו. וכנוו שארזי"ל (ציוו וי"צ חי) אין הצרכה כו. וצענין הונוון יחי הוא העיקר. ואשתו לא תדע כלל וקסצר הונוון. ולא יכסיג הצית על ידה. כי האשה וולד הדין. וגם היא חצטב אוחו ונכונה דצרים שירלה לעשות צענין הונוון לעצמה די. ויחי הונוון שלו צלניעות כדי שחשטה צו הצרכה:

ויחשוב

כשעולה למעלה כרלכוו שמוכים ונדצק עלונו צו יחי נשרשו ולא ירד לונטה כלל. וכפי דעתו פענויס אחי שאינו כולה להרים קול צהפלה ונחונה שונצין גדלות הצויה ונדצק עלונו צו יחי נשרשו יולא ונונוו קול גדול שלא צכוונה. פענויס נכאה שערד דצציקות צכוונה גדולה ונונוכך וואוד. וכשחחיל לוכך עלונו וואוד עוד צכל פעם יכאה שיש צו פקונה. כנוו היין שצכאה צרור וואוד צלי פקולה. כשעושרו ונעבי כוורים עדיין, וכשכולה לצררו עוד וולאים צו פקולה: **ויחשוב** שכן הווקיונות היו וולאים חחלה ווא"ס. רק שלולס עלונו. ופכה ווקיס נצריא עולויות צאווחו ווקיס. ואעי"ם שפכה ווקיס כשאר צחווחו ווקיס רושס קדושה. וכל שיש צהעולמות חי הכל צחחלה צכווחו יחי:

כשכועם

לש"ס יחשוב שטועס על הקליפה שיש צאווחו חרם שוופה צאווחו לעשות דצרים רעים אלו. וצבעקי ונכניעה החס הקדושה:

דתענית

יחשוב כונה צמי"ח חלשים צראשס וצגופס. אחעי"ם כוחן להס כח לעטח כפססו לפענויס צאוולצ השצוע יחגבר עליו היליחי ויכאה לו כוצד גדול צחעניח ויאור שלא יכול לקצול, ולריך האדם להצין צשכלו שווקנחחו שלא יצול לעדרגה ונקטרב עליו. וכשיהי" חכס צדעהו ויחגבר על היליחי יגרום צאווחה שעה דצר גדול לנעלה. כלחי" צזהר דא יקרא דקוצ"ה יחיר כד הדיח ק"ח ונחכפייח צצציל פולחנא. ונחונה שיש חשק גדול דילר לצעלו ונחעניחו והוא ונחגבר ונכניע אוחו. ולפענויס כוחנים לו דשות לעשות לער גדול כדי לנסות אוחו חס יחגבר על היליחי. וכשהוא חכס יצקס חחנויס שיוסיף לו שס"י כח להחגבר עליו, וצודחי יוסיף לו שס"י כח להחגבר. כנוו שארזי"ל (שצח ק"ד חי) הצח לעסר כו. וצגונר חתענית לא ירגש כלל צאווחו לער גדול שסכניש צאווחה שעה שחוהן רשות לילר להחגבר

דא קושי אמרים

להתגבר עליו. ויצקש רמזים ומהצ"ח שיתן לו ג"כ כח צענין שלא יתקלקל ונחמה השענית : **פעמים** לריך להסתכל אנה ואנה כדי להצדיק ונחשצו צצויות נחמה חווריות גופו שהוא מוסך ונזליל להנשמה. יצקש עלונו צצויות ויצקש צצ וטורכי הצית או יעשה או יצבר צאותו הצציקות חע"ם שאינו לריך כדי להרגיל עלונו שאפי" יעשה או יצבר גשמויות ששהא ונחשצו צצוקה צו יתי וסיחא רגיל צצציקות. זה הכלל, יזכה לצציקות ונחמה הצצודות ונצ"ח. ונחמה שכותב צרזי תורה. ונחמה יחודים, כידוע ונהאר"י זללה"ה : **כשיעשה** היחודים צאותה פעה יחסו צגלות הצויות כפי כוחו. וגם יהי זרזי ונאוד תוויד לקום צחלות לילה, ולחצר יום ולילה צחורה או צתפלה :

(בראשית כ' י"א) רק אין יראת אלקים במקום הזה גוי. אין להצת גוי הל"ל, כי היתה להם הצעה רעה ילאוהי אך כל זה לריך להעלות ציראה. כי הצרהם הוליד את יחחק (לקי כ"ה י"ט) פי עס יחחק. הוליד את יעקב פי ודת רחמנות. כי יש רחמנות ונחמה היראה. שורחמנין על אדם כאשר לא עוז לו ונחמהגין עונו צדין. ויש רחמנות בעין אצ על צנו. חע"ם שיש לו כל עוז חע"ם יס לו רמזים על צנו. נחזור לענין, כשיס לאדם הצעה רעה כשנותן אל לצו יראה די אז אין לו תורה עוד. וחו רק אין יראה אלקים גוי. שאלו היתה להם יראה השם יכולים לעלות את ההצעה רעה. כי כצצהא לאדם ונחשצו רעה לריך ליראה. וישים אל לצו כי הוא הנורכצה לשכינה. ע"ד הצצות הן הן הנורכצה (צ"ר פו"ז ופי" פ"צ) והוא השליח להעלות הנחשצוה. כודע ולריך שיהא ליר כאונן לשולחו. ונפס אדוכיו יציב (ונשלי כ"ה י"ג) כציכול את השם הוא משיב :

(שה"ש ב' ה') סמכוני באשיות רפרוני בתפוחים. היתה צוהר צחתי אישות. פי צי התלהצות. דיס לנשל הצצת עשיר שארה צעני צלי עוס עוצה שקידס לו. והעני כשנצין זה יתקרב אליו. וכשרוחה העשיר שהעני מתקרב עלונו. אז ארה צותו יתכ. והצעה ראשונה נקי הצעה רעה. שהיה הצעה שאין לה גבול. ע"ד (משלי י" צ"ג) ועל כל פשעים חכמה אהבה. והצעה שני נקי הצעה עולם, שאמר לעולמו די, שזו הצעה שיש לה גבול, ונקודס שמתקרב עלונו להעשיר היי נקי חולת הצעה. כי היתה לו צוקה לפניו. ונחמה רחמנות העשיר עליו נעשה הצעה צחחקרצו אליו. וזה (ישע"י כ"ט י"צ) אל צית יעקב אשר פדה את אברהם. רחמנות פודה את האהבה. ותי את לרצות שגס ליחחק פודה. וז"ש צחחקוים כולחו אקין אחיין לגבי ההוא חולת. עד דייתי רעיא ונהינחל ויהיב ליי תפוח. וארם צי וליחקי, פי תפוח גי גוויין איחנהו צי אדוס ויחוק וחיור. שהם הצעה ויראה ורחמנות. ורע"ו נקי השכל. דמה שאנו ארהצין אותו יתי ונפני שאנו ונאויים צו. והאנונה נכח השכל שאנו ונצייים שהצורח ונהגי העולם

לקוטי

אמרים

העולם ולא זולתו ח"ו. לכך נקי השכל רע"ו. טען האמונית. וכפצח השכל
ונכח זה צחה האמונית. ונכח האמונית צחות האהבה והיראה והרחמנות
ואיחסיאלה :

תהלים קמ"ג ב' **ואל תבוא במשפט את עבדך גוי.** פ"י כשלנין את ישרא
כזיכול לנין אותו יחי. שהיא אחרות עוננו, כי לא ילדק
לפיך כל חי. והמלאכים נקראים כל חי (עי' צו"ד"ר ס"ף נשא. ועי' צלצ"ע
שמות ל"ג ב', הנוסדר) **שֶׁכֶּבֶל הוּא חַיּוּתוֹ.** (כ"א חיות ונחתך) ולא כן א"ך
ידין אותך :

יחשוב צהדיצור שוודר צהסו"ר שנוחיס כל העולמות כי צארויחא צרה
קוצ"ה כל עלונין, פ"י צלותיותי, כשנוציא הקצ"ה צדיצורו אז
שנוחיס כולם וסוים כולם. והאדם עלמו ונחלצט צהס ואס ח"ו עזצר צפיי
אזי הוא נחלצד נפשו ונחלצט עלמו צקליפס. ונפרט אס דורט צרצים או
ונחפלנ צחיצה לכל צי עטרה שכינתא שריא וקדווא וחתיא. והיא דומה אוחס.
לכן יזהר לזר לשיט כו"ש הצעטיע זללה"ה (צראשית ו' ט"ז) לחר העטס
לחיצה ש"הא האות ונחיר. ואל אונס חכלסה וולועלה. פ"י שנותן חון
לשכינה מוודרגת ועלה. וכשוודר צד"ר צוהיקות הפסוק ונכיס הוחיקות
צלצו והקצ"ה שורה צהדיצור, אזי הטס צלצס, ואס ח"ו צהיפך ונכיס
הקליפה צלצס. אצל השווע יטוע לשיט ויצחר הטוצ ווננ. כמו ר"ו חוכו
אכל וקליפתו זרק (מגיגה ט"ו צ) לפיך לא שליט צ"י גיהנס. וכן יעקצ
ולצן ועשו שלקס וננו הטוצ. וזהו הפסוקי של תורה. ואח"כ ה"י עוד חורה
אלל. ודק אחריו לחת לו (מסר הסוים) :

צריך להחפלה ציראה, כי צחפלתו הוא שושנין שנוציא את השכינה לפני
הקצ"ה. מוויאל כשנחפלה ציראה אזי הוא ונציא הנלכה לפני
הנולך. ואס לאו הוא צח צעלנו צלל הנלכה. והסוצנין כשאינו צח עס
הנלכה לפני הנולך אינו מציצ כלל לנולך : **ק"י** צנאי צרה אחרנח
לגצך. פ"י שהדיצור עולה לנעלה צבח אדם הוודר אוחו. ונחפלה עס
האדם הזה, חסו תענוג גדול ל"י : **ל"א** יחי צגלות ונה שנוחפלה
צכוונה, כי הוא רק כצן כפר שאינו לפני הנולך. אך כשנלצד צן אלל הנולך
והוא ונציא אגרה ון הצן אזי ונחין אוחו הושנורות ועי"ל צלל צר. ואדרכה
ונקצנין אוחו הכל. כן כשנוציא אדם כילץ קדושה לנעלה שסוא כושא את
צן הנולך אזי ונקצנין אוחו הכל : **יחשוב** כשנוחפלה צלותי ונחלצט
צחשי"ת. פ"י דאין אלו יודעי' ונה שאדם חוטצ א"כ כשוודר, כולל הדיצור
וולצ"ש את הוחפצסה. ויאור צלצו וילך גדול כזה אני עושה לו וולצו ראי
לעשות לו צעושה. וידצר צכל כסו, כי צזה נעשה אחרות ענו יחי, כי כל
כוסו צהאוח, וצחאוח שורה הקצ"ה. כולל הוא אחרות ענו יחי :

יחשוב שעולם הדיצור וודר צו, ויאור צלצו עולם גדול כזה צצו כצראו
כל העולמות. כדאי (ונחמות כ"ט צ) צסי צראס, צהי ווללוח

הפה. וע"ז ימצו התפארות יחד שהוא מיוח כל העולמות. ואם הדיבור
 כך ונה היא הנושטצה ועוד אורות וליחלמים אשר אין סוף ומקר :

איתא צחקים סמרה דא צינה. פי' צי, דלותיות סמרה הוא סמיר
 היי' דבשארם ודבר א"ח למעו, ואז אינו וקבל ווהשכיל, וחסרים
 ה' ווללות שבו, דל"ח למצו ב"ח צלותיות, והאותיות הם צאים ונכת
 הנווללות. ונכת תענוג שלו כדי שיקבל הדיבור, כנשל אדם שכוסע על
 החוכה צנו. אע"פ שבזון הזה פרוש וכל תענוגי העולם שלו. עושה זאת
 כדי שיהא להבין תענוג צבואי אשתו. כך היא הנושטצה ונכת התענוג
 שלה כדי שיהא להדיבור תענוג :

(בראשית כ"ב) וירא את המקום מרחוק. איתא צוהר שראה את יעקב.
 פי' דהא זה אכזריות גדולה שיטעו את צני. וכתחמה
 ונוכו ודה הכחנות שהיא יעקב. וילמק צא להחלצית גדול עד שפטע
 את, לוארו שבציל אהנה ד'. והו העקידה, אצרהם ככלל צילמק צוודה
 היראה וילמק צאהצה :

השכינה נקי יושלים יר"ה שלי"ט. שהיחה שלה נקראת יראה שלימה.
 שנונה צאות כל היחות, כי כל היחות הן ונה שכל
 צצירה ואז אינן צשלימות. אבל יראה היא יראה שלימה :

הרבור שכל הצריות הוא ועולם הדיבור, וכשהוא נחפלה וס לו
 נחשצה אחרת והנושטצה רוכבת על הדיבור אז הדיבור צבלות.
 שגליו רוכבת הקליפה. אבל כשנדבק את הדיבור לנחשצה זהו נקי נחפלה
 לשונה. פי' לשם הדיבור : **יחשוב** שכל דיבור יס י"ס מ"צ כדוע.
 ואהצה, שאם לא יאה צלצר זאת לא דיבר, ואם היו נחשטעים כלי הדיבור
 לא היי יכול לדבר. ולר"ך להיות ודה צצורה, וקו הנוולע הוא התי"ת וכל
 השאר כידוע. ואוור צצרו הלא השי"ת וכל הנרכצה שורים צצור הזה. ויד
 כשיחיל למצו יאור צצרו כי זאת לוולס כ"י צעולם הנושטצה ושורה
 צהנות ודה חכנה וצנה. עולם גדול כה ראי ליצו לפכו : **איתא** צוהר
 צחפלה הוא הולך ועולם לעולם ווהיכל להיכל. ודין אותו צכל היכל אם
 ראי לכנס לחוכה. הכה הסיכלות הם האותיות שנוחפליין. וכצצה לו ו"ז
 וקריה ונרשים אותו ווהיכל : **לא** יחפלה על שחקר לגוף. אלא ימצו
 בהוא חלק חלוק ונועל. ועל שחקר לאותו החלק עדין הוא נחפלה. ואם
 היא נחפלה צכך אע"פ שלא נעשה צקשה וצעולם העשיי. ויינו לאותו
 ח"ק נעשה הצקשה צעולמות העליונים. והו פי' (אצות פי' ויה) אל
 הצקש גדונה לענוך. שחא הגדולה לענוך. ואל חמוור כבוד. שלא חחאה
 ב"ח יחא חקר להחלק כדי שיעשה רלונך כי זה הוא פי' כדוע. [מוקשה
 ונראה להקן להצניו, ואולי ל"ל כי זה הוא פיניי. הוסדר]. חוה נקי נחפלה
 לבונה. פי' לשם הדיבור, פי' שהצור נשחוקק להיות צוק צוושטצה.
 וכשנדבר צאהייר הקול והצור ונעלים זה עם זה. והחונה נשוחח על

אמרים

דקושי

זה ונענגת עלמה כוונ האצ טונענג ונצנו, טעוהטצע וטעוהקק לזור זקול
 כדי טיזור זדיזור : **ראוי** ליצוט זפני הדזור טונזכ. כי עולם הדזור
 הוא נעולם היראה. וכי הטכינה ונלונלונט עלמה וטורה זעהיזור זפיו.
 כלאי זקי ילרה קצעט זפה, וואור אלני טפחי טפחה פיי הטכינה. וטונעחי
 טאט יקיתו הילטיכ חיו יטיזו הלז אחי אונר אחי די אלקיכט וזדאי
 הקציה זעלנו אונר זה והדיזור זעלנו ונזקט זלח כחיט הדיזיט עיה טלח
 זצוק יעטה טליחותך : **ויחשוב** טעולם הדזור נדזכ זג. חולחו א"ח
 לדזכ. וכחיז אלני טפחי טפחה פיי הטכינה, וגט הנוטצע א"ח להיות כ"ח
 עיי עולם הנוטצע והוא אינו רק כטופר כונה טעוקעין זחוכו אוחו הקול
 הוא זוליא, ואט יפרט וננו הצעל חוקע אזי לא יולח קול כלום. כך
 זעהדר חיו הוא יחי וננו אינו יכול לדזכ : **ויחשוב** יט טעות
 טאיתט כונקית, והלח כל הורה כולה טעותיו טל הקציה. דזהו היז ונלזט
 לו יחי. למטל אונר זרוך אחט כדי שיאור די. נולח הנה ונלזטס לו יחי
 לזכך אח טעיי. ואט אונר זרוך אחט ונלייר אוחיות זנוטצעו וואור די
 זדויז אחי הוא נעלה טאכ אוחיות. אונטס לריך לידע כי זצרוך עלנו
 ונלזט הוא יחי :

לא יאור ארט טצזח אטפלל זכוונה ולח זחול. טלח יחי כעזדיט
 העוזדיט אח הונלי, וכטהונלך עוזר לפניהט אחי ונחזקיתט זעזודחט
 וכטאין הונלך לפניהט אינט נזדחיס זעזודה. ואין זה עיזד כאנון, אזל
 עיזד כאנון טרע לו זלח ונלך דוחק כל הנוטעוירט עד טיזור אל הונלך.
 אע"פ טאין יכול לדזכ לפניו ואין ראוי לזיח לפניו. אע"כ עוטין לו לזכו
 כי רחונות גדול עליו עד וואור :

לא ואמר ארט כטאוכל להטפלל זעהלזחות אטפלל. ואט לאו לא,
 אונטס כ"ח אדרבה. כונטל הונלך זח אל ונלחנה ונטנה אח
 זגדיו, אוחט טהט קרזית לזלכות ונכירין אח הונלך זחנעווחיו. ואוחט טאין
 קרזית אינט רואית רק כטהעט והטעוירט וטעוירט יוחר זנוקוט הווח
 ונקהווח הונלך טס. הנה כיה כטאיוו יכול להטפלל וטעוירט אח הונלך
 טלח לגלות אוחו לפניט. וא"כ יחזק א"ע יוחר. כי הלח הונלך זכאן
 ונקהיירט אוחו וטעיו : **אם** אינו ונחטפלל זעהלזחות יחטיל להטפלל
 זכח. ואט ונחטפלל זעהלזחות אחי יראה על הניז מה היח. אט זעהלזחות
 רעה כגון יחוף יציח אוחט אל טורטה טהיח אהזח די. לט טצע ונחטצות
 ולח יוחר. וחו זי יחי הזכין, וכ"ח יט ערז זוקקי, ערז לטון טערוזות,
 זחוטצע ונחטצות חילכותו, וזוקקי לי זקרות. טעזקק אח טעיי, וחלה חט.
 אהזח די ונחטצות העזרות, וירלח די וירלח רעה, כגון טלחט והטעפחות
 טונפאר די. ורעה היח טונפאר א"ע. ונלחט וטודי ויטוד לי הטקטרות, וכל
 אחי כלולה וטעטי, וזכל ונחטצה רעה ונחי חיו הזי עוונין :

וודו פיי הוודקט (זוה"ק לך פיו זי) העולם היי ונחונעטי, אונר הזיה
 אח

הא אצרהס זמין לויפק צעלנוס . פי נודה אהבה , הא ישונש זמין לויפק ויניי . פי נודה אהבה רעה . וויילא כשחוסצ צאהבה רעה וחיי אח ישונש וניי טענוו . הא ילחק , פי נודה גבורה יראה , הא עשו , פי יראה רעה רליחה , וכשחוסצ זיראה רעה וחיי אח עשו וניי טענוו חיי , אס אונגש חוסצ צאהבה רעה יאוור צלצו ויה עשיחי שלקחחי חלק וועלומוה הונחשבה אל ווקוס הטוכופה , וציה יוככע ויצא עד עפר , וחצא זאה הונחשבה לעדה חין , ואח"כ חצוא לעולם האהבה . צוכרו אס אחי אוהצ הדבר הזה כגון אשה גהיא עפה סרוחה , כוה יס לי לאהוב אח הש"י , וכן אס טווע או מדבר דברי שמוק ועי"ז כולדה צו טעמה , יתקוצ הלל זה חלק וועלס הטענוו . ויראה וי"ז גלא יגסס הטענוו האוא , כי אז התענג על ד' (ישעי" כ"ח י"ד) כ"י למעלה ודי' אלא יקיס כל עלמותו אל הטענוו האוא , כי ה"ה חלק וועלס הטענוו . ויצוא הא אל עולם הטענוו , ויוסצ כאן ואוכל והוא צעולס הטענוו , וכשלידק עושה טענוו לעלמו וציא טענוו של הש"י צבל העולמות , וכן אס רואה חיה דבר פחד יאוור ויה לי לירא ופריו , ה"ה אדם כווכי , ווכ"ש לפני צהונה וחי , אלא טהוא יחי הנורא ונחלצט דבר זה . כוה יס לי לירא ופניו צעלמו , וכן צהתפארות אס ונפאריס אחוה ואס צא לו צאווע הלינווד התפארות כוה אחי לווד צכוכה , יתק צעלמו ליראה טהיא צישה לפני הש"י , ואס צכלוח יכלח אח הנודה האחה , או כונו טענין יתק צעלמו כליח ד' , וכן צהודי , וכן צהתקטרות , טלא יחי וקיסר רק להש"י צעלמו :

צריך לרחס על השכינה טונדבר דצורים ופוק אחוס ושהש"י . דהטעניות הא כטונדבר טהפול עליו יראה , וכשהולך להלאה הא צהתלהבות גדול : **למה** היו הראשונים ונחפלים ונענים ופני טהיו ונחפלים צסס (טוח"ע תהלים קי"ז) פי כונו טהטועצנין רולים להציא אח הבלה לפני סחתן , כך סחתן רולה טיציאו אח הכלה לפניו . חוה טהיו ונחפלים צסס . טונה טהיו רולים הא טהיי טסס רולה : **כשנפדה** לאדם וי"ז אז יתצוטט עד וואוד . כי דטפו אחוה ונהיכל וילך , ויוסצ לחוך הנהיכל צצוטה רנה וצהכענה גדולה , כי וי"ז היא עצירה גדולה , כונו ילד ונחרי . כאשה בן צחה , רחילא צחר רחילא אזלא . דכונו הונחשבה דבר ונוקציא . הקול והדיבור הא דוי"ג . ואס יס לו וי"ז והוא מדבר דברי קודט סו כיו ונחריס . טיס לו לוכה כאדם כטרי , רק טפניויות הא רע , כך הדיבור הא אחיות קדושות , רק הונחשבה היא רעה , טחוסצ דבר אחרי ווולי' ונחרי דיבור קדוש . ועוד יתקוצ כי טצ"ה אוור נודע צאחי צונחשבה ואין א ט צונחשבה , כי ונחשבתו וטוטעט דבר אחר :

וישעי" ג' ד' יג . ובר בניך דמודי ד' . קוד דבר (כ"א ע"ד) תפלתו של חיי הונעבל טונטכה כ"י אח רטן הצו"ת . (עי טענית פ"ג וי"ת) וכן ונשכ"ה כד"י צאהר זכור לאצרהס לילחק וליטרא עצדיך , אחיד לי דברווי

אמרים

דקושי

בדרכווי וגופו, פי' לנשל חי' שלוקח חצירו אלל היד ואינו נניח אוחו לילך ונשכח רלוכו, כך כ"י אחיד אוחו בזהווי' ונשכח רלוכו יחי'. וכן כ"י אחר (צ"מ כ"ט ז') אין נשמיחין צנה קול. ואמר הש"י כלמוכי בני. חוה וכל צליך למודי ד'. שלוונדים כ"י את הש"י. הן נועלה בלציו התפארות שונתפאר צנן שלו. וכל הנודוה אהוי"ר, כן כ"י לנעלה כשאלו עוסיס ונע"ט שיחי' להקצ"ה תענוג אזי נגדילין כ"י אהוי"ר והח"ה :

(סנהדרין ל"ט א') אר"קיבם כהן הוא. פי' דאין עוזדין את הש"י אלא צנה פרתן צונחצנה וצליצור. ואלה הוא עולם הנחצנה ועולם הדבור. נוכל נחמה ד' עוזדין אוחו. חוה הקצ"ה כהן עעוצל צעלנו כ"י א"ע. כי קציר לנשה, פי' נשה נקי השכל, ולפענויס אין יכול האדם לעצור הש"י נחמה שאין לו שכל. צנחי טיבל. ונה תקתחו, א"ל צנורא, פי' צנהלצנה. אנופלה על האדם התלהצנה גדולה. שאפי' אדם פשוט יכול לצוה למדרגה זו. כי המדרגה הזאת אינה נחמה עוצלה, לכן יכולים לצוה לה, ולר"ך להעמיד עלנו לאין, שכשהוא חוצב עלנו ליט' אז אין הצ"ה נחלצט צו. שהוא יחי' א"ס, ואין כלי יכול לקוצלו. אצל כשהוא חוצב שהוא אין וסוכה צעלנו. אין נצקט ע"ע רק על השכיכה, שאם הוא נצקט ע"ע אז הוא דצוק בגשמיח וצנחיס. אצל כשעוכה צעלנו ואין דצוק כלל צנחות עוה"י, אז הוא יכול לצוה לנעלה נחמון, דהיינו לעולם הנחצנה. קשם הכל שוויסי, החיים והמות יס ויצ"ה. חוה פי' הזמר ונה תלעק אלי דצר גוי, אלי דייקא צלרתי, כדי שיצוה לעולם הנחצנה, ושם הכל צוה, ויהיו יכולים לילך אשי' ציס, אצל אדם הדצוק צנצמיות עוה"י אינו יכול להתפטר נגשמיח כשהוא נחמה לזיה דצר, נוכל הוא צנהחלקות עו"ר. חוה צז' ינוי הצניף, והאידך יוכל לצוה לנעלה נחמיות קשם הכל אחרת פשוטה דהיינו ציכה, והיינו שנהצנה י"ה חו"צ. ואז כשקט ציווג אהבה ציראה כולדת חנועה בלצרוי כידים העליוכים. שהאחי"ר העליוכים דהיינו חו"צ נחגלים צידים דהיינו חו"ג, ולפענויי כולד השתכות צקול :

ואיכה ג' ט"א). נשא רבבנו א"ל בפיס א"ל אר בשמים. פירוש צנציל ונה שנושין הנורה הזאת נעוררים. אם צנציל עוה"י נציחיס שפע לעוה"י. ואם צנציל עוה"צ נציחיס שפע לעוה"צ. וכפיס נקי הנורה. קהם גורנויס שפע הנחוכה, כמו היד הנחשית, וראוי שלא לעשות רק שיהא להצ"ה תענוג. כנשל הלפור דלעיל, כך הצ"ה נניח קרה קל כל העולמות לאין קץ, וכל הנחלבים חסיס לשנווע דצרי האדם. ויאמר צלצו ונה אחי כזה וספל שמיציא תענוג של הקצ"ה צכל העולמות. ואל יאמר שנוחמה שפלותו אין להצ"ה תענוג צו, אלא אדרבה שוכן את דכא וספל רוח, והתענוג הוא דצר גדול, אז תתענג על ד'. ולר"ך לעשות צנציל זה כל הנורה, וחוה נשא לצצנו פי' נחשצנהו אל כפיס פי' הנורה. שהנורה תהיינה לשם אל צענויס. דדוד אור (תלים ל"ג ה') חמד ד' נחלה הארץ. זאו חמד גדול

גדול שדי ונלא הארץ דבר גשם כזה התלצץ בו רומני כזה, ונרע"ם אונר (דצרים גי כ"ד) אשר נוי אל צעונים. פי' ווי נקי שכל שאינו מושג. והוא פי' נוי הוא אל לטון מקד צעונים. שהנודה הוא הלא צהירות גדול, שאפי' שנים אין קובלים אורו רק נחנות מקד. והוא אל צעונים, ח"פ שהצ"ה ונענע צראשו כונשל אדם. שנענע כלי שיקבל יוחר, ח"פ צפרקי היכלות כשהצ"ה שורה על הכסא נופל על החיות חרשות. פי' כשהצ"ה שורה על הדצורים אזי נופל על החיות של אדם חרשות, פי' יראה גדולה, כמו (מ"ג כ"ד י"ד) החרש והנוקגר. שכשפותחין צדצד הלכה נעשו השוועין בחרשים שאינם נוצינים ונשדצריכי, כך נופלת עליו יראה ואינו יודע איכן הוא ואינו רואה ואינו שווע כי נחצטל כח גשמייותו. חוה (צרכות גי' א') אשכי הונלך שנקלקין אורו צציתו כך, שיהא הגוף ציתו של הצ"ה. ולריך להחפלה בכל כוחו עד שיופשו ונגשניות וישכח צעלנו רק בהש"י. כל עיקר נחשצתו יחא צו. ולא יחא זוכר כלל כונה הוא נחפלה צכונה. לא"כ הוא זוכר צעלנו. וכ"ז הוא צרגע אי כצרק חראה, דהוא צא לנועלה נחנכות :

(ברכות כ"ח ב) יה"ד שירא מזרא שמים עליכם כנורא צו"ד. ח"ל תלמידיו ע"כ ותו לא, ח"ל ולואי. תדעו כשאדם עובר עצירה אונר

שלא יראני אדם, פי' דיש צי ויני יראה, האי נחירא נופני הונלך שלא יענש, והאי נחצייט לפני דבר זה. והם קצרו צצירך אוחס כנורא צו"ד ונחנות עוכש. לכך ח"ל ע"כ ותו לא. ח"ל ולואי כו' שלא יראני אדם. שזהו נחנות צושה. ולריך ש"חצו צעחיסם צאהו"ר כא', דיש נחפלה צורה שחורה וקוצר שונחפלה צירח ד', וכן קוצר שונחפלה צאהצ ד', והוא צאונח ונהא שדוונה. כשהוא צאהצת השם ונחנות זה נופלת עליו צושה שרולה לפאר חח הש"י"ת ולכלח חח הילח"ר צצצילו זה עוצ דליכא ענפין נחסרדין, וראה צלחוד צלא יראה איחא צוזהר דקני נח"ל להנשיך נוח חסוד צלי נקצל פי' צלי יראה. אונסם אהו"ר ח"א לצוה אליו רק כשנאונין שהש"י"ת לפניו נדצר צדו"ר כמו שנוצין אז חפול עליו יראה עד שיופשו נגשמייותו, וכשחחל לו האונחה שזחח הירחא היא השכינה ילך להלחה ויצוה לפנים הכראים וכשילך להלחה יצוה לפנים שאינם כראים. חוה (דה"א כ"ח ע"י) דע חח חלקי חצין גוי. שחחא נקיסר אליו צהחפשוה הגשמייות. וחחא רואה שיש חלקים צעולם. ואף חס הכופרים אונרים נכח לך חא. לא יליית אוחס כונשל אי רחא צגשמייות צדצד זה הוא זהצ. חע"פ שאונרים לו שאינו זהצ, חע"כ הוא יודע האונח שהוא זהצ. כך כשרואה צעין שכלו חח הש"י לא נופסיד צאונחחו שום דבר, וצחחלה נופלת עליו יראה שירח שיונח ניד, ואם יקצל עליו נוחח אז חפול עליו הירחא העיקריה, חוה כצוד כאלל, והעצודה השעוטה היא כצוד כצרא. שונחנות גדול הכצראים עוצד אורו יח. ונחנות גדלות העצד כיכרת גדולת דצו, והוא נקי עצד לצצ"ה. שנוצד אורו נחנות עצדיו. חצל יצוה לנודרגת צן שנוצד חציו חע"פ שלא עשה לו שום עוצה

עוצה. וכאלל הוא ולי, הפרשה, וצטציל זס היא אוסב אוהו :

איתא צוהר צקצא (פי' ונשפטים) עוליומחא ספירחחא דלית לה עיינין.
 דיש צ' ויני עבודה, אי' טעובד הצ"ה נחונת תורה ונלות ויש לו
 חשק יוחי, רק לריך שלא יעיין על עבודה שלא יזא לידי פניי. חוה דלית
 לה עיינין, שאינו נועיין על עבודתו, וגופא עוינתא ואחגלייא. ע"ד (אצות
 פ"ג ו"ח) הסתכל צב"ד ואי אחת צא לידי עצירה. פי' צב' דצוריס. ע"ד
 (צ"ר פ"ח) ישרא' עלו צמחשצה כ"ו. הונחשצה הרשונה נקי ג"כ דיצור.
 זחח"כ היי לריך כ"י ללמלס א"ע דרך כמה עולמות עד שישרה דצבור (כ"ח
 צהאלס). חוה דצבור הצ', ועי"כ צכא האלס. חוה דצבור הג', וה"כ אס
 למלס הצ"ה א"ע צצצילי ראו' לי שלא לעשות עצירה. אך אס יחשוב זאת
 תוויד תהיי לו פניי. לכך לריך לחשוב שהוא עפה סרוסה. חוה וגופא
 עוינתא, הוא הגוף, פענויס סלריך שלא לחשוב זו, דהיינו צענה עבודה
 לא יחשוב, ואחגלייא כשחצוה לו פניי. נפקת צלפרא ואחכסיתא צינווא.
 ע"ד (צראשית כ"ג ג') וישכס אברהם צקק. האצבה נחעוררת כשהצ"ה
 דורס אוהה. כושל אי' סקורח לו הונלך צעלמו טעניח כל עסקיו והולך לו
 לנולך. אע"פ שאס לא קרע אוהו הונלך היי לריך הכנה גדולה לזריות כוה,
 אעפ"כ כשהונלך קורח אוהו הולך צזריות אף צלא דעת. כי הולך צדעתו
 על הונלך. חוה נפקת צלפרא לי צוקר, ואחכסיתא צינווא כצצאה לו פניי
 נוכסה עלמו. ואחקשטה צקשועין דלא הוו, דיש צ' ויני תכשועין, אי' הוא
 נוחצ. חוה אינו חידוש, ויש טעושה נועפר תכשועין. חוה יוחר חידוש. לכך
 כשאלס נועיס אל לצו כוה לא עצדתי אה סק"י ונחונת זס עובד אה סק"י
 יוחר זס תכש"ט הנוצחר מוצרים לא עוציס. חוה נוקשט צקשועין דלא
 הוו :

(תפלת י"ח). השוב כי לא כלו רחמיך והנרחם כי לא תנוו חסדיך. וה"ל
 צהיפך. אך י"ל דהטוב נקי הטובה הגבוהה דצב רע. בלחיתא
 (צוהר צראשית ו"ה צ') כי טוב לגבוה. כמו הירח נוקבל ונהשונט אור נקי
 השונט טוב שגבוה צחובה אור הלצנה. וחסד נקי ונה שנושך ונונו לדבר
 אחר. אך ונהשוכה ונלמעלה היא ע"י רחונות, שיט לו רחונות על נדרגות
 תחתונות. ורחונות הוא נחלה צלי ונלרים. חוה הטוב כי לא כלו רחמיך
 להנשיך לנות, והנרחם כי לא תנוו חסדיך. פי' ההושכה ון העולם
 לעולם :

(קהלת ט' ז') אף אבוף בשמחה רחמיך. ע"ד ושל. אס נותנה לחינוך טלה
 נחונת רחונות. ויש ויי טעובד ונוסן "לאס לאכול. כך כ"י
 ויפרכסין לחציהס טצטנויס. אף שאין שייך אכילה אללו יתי' ויני הוא כושל
 אי' שיט לו תענוג הוא טצע. כך כ"י אז תתענג על ד' (ישע"י כ"ח י"ד)
 ב"י לנעלה נד'. ונציאים התענוג צו יתי' כ"י. חוה לך אכול צטנוחה לחמד
 סתכל צא נעולם השנוחה. אח"כ תהא צמדרגה שאתה תהיי צטנוחה :
 על